

สำนักพิมพ์
มางดรีม

ห่วงรัก

เกมแข่งชิงพื้นที่ในหัวใจ

ระซังเงิน

บทนำ

แรกพบสบพิภตร์

ภาพความวุ่นวายและเสียงจ่อแจตรงหน้าทำให้ใจที่กำลังร้อนรุ่ม

เกิดความท่วงท้วงเวลามากขึ้นกว่าปกติอีกหลายเท่าตัว วิราภรณ์ พิริยานักศึกษาชั้นปีสุดท้าย คณะมัณฑนศิลป์ สาขาวิชาการออกแบบเครื่องประดับ มหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐ เร่งเดินหลบหลีกเลี่ยงนางแบบและช่างแต่งหน้าหลายคนภายในห้องแต่งตัว เพื่อมองหานางแบบคนสำคัญที่เธอใฝ่ฝันอยากขอร้องไห้มาเดินแบบสำหรับชุดพินาเลของงานแฟชั่นโชว์จบการศึกษาของเธอในคืนนี้

เป็นราตรีที่จะสามารถเปลี่ยนชีวิตนักศึกษาธรรมดาๆ อย่างเธอให้ก้าวเข้าสู่โลกของจิวเวลรี่ดีไซน์เนอร์ได้ภายในชั่วข้ามคืน เพราะงานแฟชั่นโชว์ในครั้งนี้หาช่างงานแฟชั่นโชว์เพื่อจบการศึกษาระดมดารา เท่านั้น หากยังเป็นการจัดประกวดเพื่อค้นหาจิวเวลรี่ดีไซน์เนอร์เลือดใหม่เพื่อก้าวเข้าสู่เวทีนักออกแบบมืออาชีพ อันเป็นความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยชั้นนำที่เปิดหลักสูตรจิวเวลรี่ดีไซน์ทั้งหมด โดยได้รับความสนใจจากบริษัทและร้านจิวเวลรี่ชั้นนำของเมืองไทยให้การสนับสนุนเป็นสปอนเซอร์หลักและร่วมเป็นคณะกรรมการตัดสินการประกวดแบบเครื่องประดับในครั้งนี้ด้วย

โดยผลงานที่ได้รับรางวัลชนะเลิศและรองชนะเลิศทั้งสี่ชิ้นจะได้ถูกนำไปสร้างเป็นคอลเล็กชันเครื่องประดับจริง และทุกคนจะได้เห็นพร้อม

กันในคำคืนนี้

ฝ่ามือขึ้นไปด้วยเม็ดเหงื่อที่ผุดพรายขึ้นมาตามห้วงเวลาที่งวดเข้ามาทุกขณะ จนขณะนี้แล้วเพื่อนสาวซึ่งเป็นนางแบบหน้าใหม่ของวงการก็ยังไม่มาปรากฏตัวให้เห็นตามที่ได้รับปากไว้เป็นมันเหมาะ ในขณะที่นางแบบคนอื่นๆ เริ่มทยอยทำผมและแต่งหน้าแต่งตัวกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“เอาอย่างนี้คะน้องกานต์ เมื่อไหร่นางแบบของคุณน้องจะมาถึง เรามีเวลาอีกแค่ไม่ถึงยี่สิบนาทีแล้วนะคะ” พอลลี่ ช่างแต่งหน้าทำผมมีอาชีพที่เธอรู้จักตอนไปรับจ้างเป็นลูกมือออกแบบเครื่องประดับให้แฟชั่นโชว์ของห้องเสื้อชื่อดังหลายครั้งสมัยเรียนและยินดีที่จะมาช่วยเหลือเธอในคำคืนนี้แรงขึ้นเมื่อเห็นท่าว่าจะไม่ได้เสียแล้ว

“ขอกานต์โทร. ตามอีกครั้งนะคะ ลีน่าบอกว่าหลังจากเดินแบบอีกงานหนึ่งเสร็จแล้วจะรีบมาให้ทัน ปานนี้อาจใกล้ถึงแล้วก็ได้คะ เจ้พอลลี่รอสักครู่ นะคะ”

หญิงสาวพูดกับแมกซ์อาร์ติสต์มีอาชีพด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก ในระยะเวลากระชั้นชิดเช่นนี้ เธอเองก็ไม่อาจใจเย็นได้อย่างที่บอกคู่สนทนาไป

“เจ้เนาะไม่เป็นไรหรอกคะคุณน้อง เพราะคืนนี้ก็ตั้งใจเคลียร์งานมาช่วยคุณน้องเต็มที่ทั้งคืนอยู่แล้ว ดึกตื่นแค่วันนี้ก็ไม่หวั่น” พอลลี่ยืนยันหนักแน่น

“ขอบคุณคะเจ้พอลลี่ ขอขอบคุณจริงๆ”

วิรากานต์จับมือแมกซ์อาร์ติสต์ชื่อดัง ด้วยรู้ว่าเวลาของอีกฝ่ายเป็นเงินเป็นทอง หากก็ยังเต็มใจมาช่วยเหลือเธอฟรีๆ โดยไม่คิดค่าตัว เพราะเคยถูกอัยยาคัยกันมาก่อน จนกลายเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญที่ช่วยหางานเล็กๆ น้อยๆ ให้เธอมีส่วนร่วมในแฟชั่นโชว์สำคัญๆ เสมอ

“หวังก็แต่คุณน้องนั้นแหละคะ มีแผนสำรองเอาไว้หรือเปล่า ถ้านางแบบที่ติดต่อเอาไว้ไม่มาจริงๆ คุณน้องจะทำยังไง เผอิญๆ ไม่เพียง

พลาดโอกาสที่จะได้เป็นจิ๋วเอลริตีไซเนอร์ชื่อดังอย่างที่ฝันเอาไว้ แม้แต่จะจบการศึกษาก็ลำบากแล้วนะคะ ถ้าคืนนี้ไม่มีนางแบบขึ้นมาพรีเซนต์ชุดเครื่องเพชรที่คุณน้องอุตส่าห์อดหลับอดนอนออกแบบทำมาหลายเดือนจนได้รับรางวัลชนะเลิศ ไม่เพียงแต่คุณน้องเท่านั้น มหาวิทยาลัยเจ้าของเพชรตัวจริงก็จะต้องพลอยเสียชื่อ เสียหายใหญ่หลวงไปด้วยแน่” พอลลี่เตือนด้วยสีหน้าเป็นกังวล

คำพูดของรุ่นพี่ที่คอยช่วยเหลือมาโดยตลอด ทำให้วิรากานต์ตระหนักได้ถึงความเป็นจริง ที่อาจทำให้ชีวิตและความฝันของเธอพังครืนลงอย่างไม่เป็นท่า สร้างความท้อแท้ให้แก่มิตรชนที่ไม่เคยย่อท้อต่ออุปสรรคครั้งแล้วครั้งเล่าที่ถาโถมเข้ามาในชีวิต

ดวงตาคู่คมโตสีเขียวน้ำทะเลอันเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้รู้ว่าสายเลือดส่วนหนึ่งที่ไหลวนอยู่ในกายนั้น หากใช้สายเลือดไทยแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เธอคือส่วนผสมที่สมดุลอันเกิดจากตะวันตกและตะวันออกที่หล่อหลอมรวมกันภายในร่างสูงโปร่งและผิวขาวเนียนละเอียดที่ใครหลายคนอาจมองด้วยความอิจฉา

หากยอมแลกได้ เธอไม่รีรอที่จะแลกรูปกายภายนอกกับชีวิตสุขสบายตามอัตภาพที่เธออยากจะทำให้ผู้เป็นมารดาได้รับมัน มากกว่าจะต้องทนมองเห็นส่วนผสมอันผิดแผก ตอกย้ำความชื่นชม เจ็บปวดแก่มารดา ยามที่ระลึกถึงสามีผู้ด่วนจากไปโดยที่เธอไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าบิดาแต่ๆ ด้วยซ้ำ

ความมุ่งมั่นแรงกล้าที่ทำให้เธออยากจะทำไปสู่ความฝันและความสำเร็จ ก็เพื่อคนที่ยื่นเคียงข้างเธอมาตลอด จุดประกายความกล้าแกร่งในดวงตาคู่คมโตขึ้นมาอีกครั้ง

“ไม่หอรอกะเจ้าพอลลี่ ไม่ว่าคืนนี้ลีน่าจะมาหรือไม่ แต่จะต้องมีนางแบบเดินชุดพินาเลออย่างแน่นอน กานต์จะไม่มัววันยอมให้ความพยายามที่มีมาตลอดหลายปีต้องสูญเปล่าไปอย่างเด็ดขาด”

“แล้วคุณน้องจะทำยังไงคะ ออย่าบอกนะว่า...” คำพูดของพอลลี่ติดอยู่ในลำคอ เมื่อพอจะเดาความคิดของอีกฝ่ายขึ้นมาได้

“ใช่ค่ะ กานต์จะเดินแบบเครื่องเพชรชุดนี้ด้วยตัวเอง กานต์รู้ว่าคืนนี้ ‘กรีนโดมอนต์...อัญมณีแห่งท้องทะเล’ จะต้องเจิดจรัสให้สมกับที่เจ้าของเขาไว้ใจยอมทำตามแบบที่กานต์นำเสนอ กานต์จะไม่ทำให้คนที่ไว้ใจกานต์ต้องผิดหวัง” วิกากานต์ไม่เคยแน่ใจอะไรเท่านี้มาก่อนเลยในชีวิต

“แต่ชุดที่คุณน้องเตรียมมาจะพอดีหรือคะ ยายลีน่าตัวเล็กกว่าคุณน้องอีก แล้วเราก็ไม่มีช่างสำหรับแก้ชุดได้ด้วย” พอลลี่ครางอย่างหมดแรง

“เจ้าพอลลี่อย่าลืมหิลี่คะว่า กานต์โตมากับช่างตัดผ้าฝีมือดีที่สุดแล้วนะคะ เราเหลือเวลาอีกยี่สิบนาทีเท่านั้นกานต์ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า” หญิงสาวพูดแล้วตรงรี่ไปยังชุดเพียงชุดเดียวที่เหลืออยู่ในตู้เสื้อผ้า จากนั้นก็ลงมือเลาะชุดที่มารดาเป็นคนตัดเย็บให้นางแบบของเธอใช้ในการเดินแฟชั่นโชว์เครื่องเพชร ในขณะที่พอลลี่เองก็ลงมือทำผมให้หญิงสาวไปพร้อมๆ กัน

เมื่ออาชีพสองคนมาเจอกันอีกครั้ง เรื่องยุ่งๆ จึงกลายเป็นเรื่องง่าย เพราะวิกากานต์มีส่วนร่วมในการออกแบบและอยู่ร่วมด้วยในทุกขั้นตอนที่มารดาตัดเย็บชุดนี้ขึ้นมา ดังนั้นถ้าจะมีใครที่สามารถแก้ชุดนี้ได้ด้วยระยะเวลาอันน้อยนิด ก็คงมีแต่เธอเท่านั้น

ดวงตาคู่คมโตกะพริบอีกครั้ง หัวใจที่ร้อนรุ่มค่อยคลายลงสู่ความสงบราบเรียบ มีเพียงแววตาเท่านั้นที่ประกาศเจตนารมณ์แรงกล้า

คำคืนนี้ ‘กรีนโดมอนต์...อัญมณีแห่งท้องทะเล’ จะต้องเจิดจรัสทอประกายระยิบระยับ สะกดทุกสายตาให้หลงใหล คลั่งใคล้

รติศ จารุวณิช นั่งมองแพชชั่นโชว์ตรงหน้าด้วยความสนใจ เพราะหน้าที่ทำให้เขาจำต้องคลุกคลีอยู่กับวงการแฟชั่นอยู่เป็นนิตย หากศักยภาพของเด็กรุ่นใหม่ที่กำลังจะก้าวเข้ามาสู่การเป็นดีไซเนอร์สายเลือดใหม่ก็ไม่ทำให้ผิดหวัง เขาคิดไม่ผิดจริงๆ ที่เปลี่ยนใจยอมมาเป็นกรรมการตัดสินผลงานประกวดเครื่องประดับเพื่อเฟ้นหาดีไซเนอร์รุ่นใหม่แทนผู้เป็นมารดา

ท่ามกลางแบบจิวเวลรี่มากมายจากนักศึกษาหลายสถาบันที่ส่งผลงานเข้ามาประกวด มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่เตะตาดิศตั้งแต่แรกเห็น และเมื่อผลการประกวดออกมาว่าแบบชิ้นนั้นได้รับรางวัลชนะเลิศ ชายหนุ่มไม่ลังเลที่จะตัดสินใจให้ช่างฝีมือดีนำเพชรสีเขียวน้ำเอกขึ้นมาผลิตชุดเครื่องเพชรตามแบบที่ได้รับรางวัลนั้นแทนที่เพชรเกรด G

เขาดัดสินใจไม่ผิดจริงๆ เมื่อได้เห็น ‘กรีนโดมอนด์ อัญมณีแห่งท้องทะเล’ อย่างเต็มตาครั้งแรก และนั่นคือสาเหตุที่ทำให้เขายอมเดินทางมาในงานนี้แทนที่จะให้ผู้ช่วยของเขามาเป็นตัวแทนเหมือนทุกๆ ปี

รติศอยากจะพบกับเจ้าของแบบ ‘กรีนโดมอนด์ อัญมณีแห่งท้องทะเล’ ลักครั้ง

“เป็นยังไงบ้างครับบอส ผลงานของนักศึกษา” กันต์ผู้ที่เป็นทั้งญาติห่างๆ ทางฝั่งบิดา เป็นเพื่อนที่โตมาด้วยกัน ผู้ร่วมหุ้น และเปรียบเสมือนมือขวาของเขาเอ่ยขึ้น เมื่อเจ้าตัวเลือนแก้อีเข้ามาหนึ่งข้าง

“นายก็น่าจะรู้จากผลงานของ ‘อัญมณีแห่งท้องทะเล’ แล้วนี่หากันต์ ว่าแต่นายคุมชุดเครื่องเพชรไปส่งให้นางแบบกับดีไซเนอร์เรียบร้อยแล้วใช่ไหม” คำพูดของผู้ที่เป็นทั้งเจ้านายและเพื่อนทำให้กันต์รู้ว่าอีกฝ่ายชื่นชมฝีมือของเจ้าของแบบชุดเครื่องเพชรนั้นมากเพียงไร ถึงขนาดยอมเอาเพชรสีเขียวอันเป็นมรดกตกทอดของตระกูลมุลคามหาศาลมาให้ช่างทำตามแบบของนักศึกษาคนหนึ่งเท่านั้น

หากพอได้เห็นเครื่องเพชรชุดนั้นจริงๆ กันต์ก็รู้ว่าเจ้านายได้แสดง

ศักยภาพสมกับเจ้าของฉายา ‘ดวงตาพญาเหยี่ยว’ ผู้ปลุกปั้นดีไซเนอร์หลายคนให้แจ้งเกิดและนำพาเบรนต์ Jim ผงาดสู่การเป็นผู้นำวงการจิวเวลรีแถวหน้าของเมืองไทย และกำลังจะเทียบชั้นระดับแถวหน้าของตลาดอัญมณีโลก

“ไม่ต้องห่วงนะ ฉันเป็นคนส่งให้เองกับมือ แล้วก็ให้ลูกน้องอยู่เผ่าอีกสามคน ประเด็ยวางแผนเดินเสร็จแล้ว ฉันจะรีบไปรอรับด้านล่างเวทีเลย”

“ดีมาก” รติศพูดเพียงเท่านั้น เพราะรู้ว่าเชื่อใจกันดีได้เสมอ

รติศเลือกใช้เพชรสีเขียวเม็ดโต มูลค่ามหาศาลมาผลิตเครื่องประดับชุด ‘อัญมณีแห่งท้องทะเล’ ทำให้ผลงานชุดนี้กลายเป็นไฮไลต์ของงานแฟชั่นโชว์ในค่ำคืนนี้ และทำให้ วิวรภานต์ พิริยา ในฐานะนักออกแบบผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศ และได้รับโอกาสในการนำผลงานไปผลิตชุดเครื่องประดับจริง เป็นที่จับตามองในวงการนักออกแบบหน้าใหม่ในทันที

แสงไฟหรือลึบๆ ก่อนจะมีดับดับไปในที่สุด ในขณะที่โสตประสาทยินเสียงคลื่นเบาๆ ที่ค่อยๆ สาดซัดขึ้นมากกระทบหาดทราย ทำให้ชายหนุ่มเผลอสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ก่อนที่สายตาก็จะถูกปรับให้ชินกับความมืดและพบดวงไฟเล็กๆ ที่จุดสว่างขึ้นที่ละน้อย

เสียงดนตรีเปลี่ยนจังหวะเร่งเร้า ในขณะที่แสงสปอตไลท์สาดจับที่เรือนร่างสูงโปร่งของนางแบบในชุดราตรีสีขาวเกาะอก เปิดไหล่ อวดสร้อยเพชรเม็ดเล็กๆ ห้อยระย้า โดยมีเพชรสีเขียวเม็ดโตรูปหยดน้ำเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงกลาง

รติศไม่แน่ใจว่าเขาตาผาดไปหรือไร กระพริบตาถึงสองครั้งก็ยังไม่พบแสงระยิบของเพชรสีเขียวนั้นสะท้อนประกายวูบวามมิผิดแผกจากดวงตาของนางแบบ หากเมื่อเจ้าตัวมาหยุดยืนโพล่ทำอยู่ตรงหน้าเขาเนืองๆ ทำให้เขามีโอกาสสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนว่า แสงสะท้อนที่เขาคิดว่ามันตกกระทบล้อกับประกายตาของนางแบบนั้น แท้จริงแล้วเป็นเพราะ

เจ้าตัวมีนัยน์ตาสีเขียวน้ำทะเล สีเดียวกับเพชรของเขานั่นเอง
 นาที่นั่นเองที่ชายหนุ่มรู้ว่า กรีนโดมอนด์ตามหาเจ้าของพบแล้ว
 หญิงสาวเจ้าของดวงตาสีเขียวน้ำทะเลเคียงคู่กับอัญมณีมูลค่าจาก
 ท้องทะเล ทอประกายระยิบระยับโดดเด่น หากคงความลึกกลับซ่อนเร้น
 ที่น่าค้นหายิ่งนัก

เสียงปรบมือดังกึกก้องอีกครั้งเมื่อเจ้าของดวงตาสีเขียวน้ำทะเล
 หมุนตัวเดินกลับ ทั้งรอยอาลัยไว้ให้ผู้คนเบื้องหลังอย่างไม่ยติ
 “ถึงกับตะลึงตาค้างเขียวหรือครีบบอส” เสียงกลั้วหัวเราะข้างๆ
 ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว

บรรดาเหล่านางแบบเดินควงคู่มากับดีไซเนอร์ของตัวเอง มีเพียง
 นางแบบคนสุดท้ายในชุดพินาเลเท่านั้นที่เดินนำคนอื่นๆ ขึ้นมาเพียงลำพัง
 “ดีไซเนอร์ที่ออกแบบกรีนโดมอนด์อยู่ที่ไหน ทำไมไม่ออกมากับ
 นางแบบด้วย อย่างบอกนะว่าฉันมาเสียเที่ยว อุตุส่าห์อยากเจอตัว” รติศ
 ถามอย่างไม่ใคร่สปรามณัณท์นักที่จะไม่ได้พบดีไซเนอร์เจ้าของแบบเครื่อง
 เพชรที่เขาอยากจะมาพบตัวจริง

“นายได้พบเธอแล้วละ” กันต์ตอบกลับอย่างมีเลศนัย

“เมื่อไหร่ ฉันจำได้ว่ายังไม่เคยพบเด็กคนนั้นเลยนะ นายอย่ามาอำ
 หน่อยเลย ฉันยังไม่ได้แก่ขนาดจะลืมอะไรง่าย ๆ แค่นี้หรือกะกันต์” เขา
 หันไปตำหนิผู้ที่เห็นทั้งเพื่อนและมือขวา

“ฉันหลอกนายที่ไหน ก็นางแบบคนสุดท้ายที่เดินชุดพินาเลนั่นไง
 ดีไซเนอร์ที่ออกแบบเครื่องเพชรที่นายอยากพบ”

เสียงของกันต์เหมือนจะลอยมาจากที่ไกลๆ รติศเบนสายตาไปยัง
 เรือนร่างโดดเด่นที่กำลังครอบครอง ‘กรีนโดมอนด์...อัญมณีแห่งท้อง
 ทะเล’

“อืม สมกับเป็นอัญมณีแห่งท้องทะเลจริงๆ ด้วยสิ” ชายหนุ่มพึมพำ
 ไม่อาจเบนสายตาจากดวงตาสีเขียวน้ำทะเลน่าค้นหาที่นั่นได้เลย

“นายพูดว่าอะไรนะ” เสียงของกันต์ถามขึ้น

หากการดิศหาได้สนใจไม่ สายตาของเขายังคงจับจ้องเพียงดวงตาสีเขียวน้ำตาลเหล่านั้นไม่วางตา ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนสายตาทนิจชุตราตรีที่เจ้าตัวสวมใส่ สายตาที่มากด้วยประสบการณ์ของเขาพบว่ามันถูกออกแบบมาให้เข้ากับชุดเครื่องเพชรโดยเฉพาะ และยังเมื่ออยู่บนเรือนร่างของเจ้าของดวงตาสีเขียวน้ำตาลเหล่านั้น ยิ่งส่งผลให้เครื่องเพชรของเขาทอประกายเจิดจ้ามากเป็นพิเศษ

มุมปากของชายหนุ่มยกยิ้มขึ้น เขาพบแล้ว เพชรเม็ดงามที่จะนำไปเจียรระไนให้เจิดจรัส ทอประกายระยิบระยับสำหรับประดับตัวเรือนที่ดีที่สุดของ Jin จิวเอลรี

1

นกน้อยคีนริง

ฝ่ามือเรียวยาวสวมแหวนเงินประดับด้วยหินปะการังสีแดงชมพู
ซ้อนสลับเป็นกลีบดอกไม้เก๋ไก๋ ค่อยๆ พับจดหมายคืนใส่ซองอย่าง
เรียบร้อยในทันทีที่กวาดสายตาอ่านเนื้อความจบลง

สีหน้าครุ่นคิดของหญิงสาวทำให้เพื่อนชายที่นั่งออกแบบงานคอล-
เล็กชันกระเป๋าสานด์เนมีย์หือดั่ง หันมาถามเจ้าตัวด้วยความสงสัยเต็มที
“จดหมายของใครที่ทำให้ตัวของยูมูกเป็นโง่ได้อย่างนั้นนะวิกกี”
เมสัน เจทท์ นักร้องแบบดาวรุ่งไฟแรงของวงการ์แพชั่นแห่งมิลานเอ่ย
ถามด้วยน้ำเสียงกั๊กหัวเราะ ที่เห็นเพื่อนสาวมีสีหน้าหนักใจเพียงแต่เห็น
จดหมายจ่าหน้าซองมาจากประเทศไทย

“ก็เจ้าของหินปะการังที่ยูสงสัยหนักหนานี้ไงเมส”

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบคำถามของเขาโดยตรง แต่เพียงแค่นั้นก็ทำให้คน
ถามเลิกสนใจคอลเล็กชันออกแบบที่อาจจะสร้างชื่อเสียงและเม็ดเงิน
จำนวนมากให้แก่ตัวเองลงได้ แล้วหันหน้ามาหาเพื่อนสาวได้ภายในชั่ว
พริบตา

ก็จะไม่ให้น่าสนใจได้อย่างไร นับจากรู้จักกับเพื่อนชาวเอเชียคนนี้
วิราภานต์พักหินปะการังสีแดงชมพูติดตัวเสมอ แม้เขาจะเคยขอดูอย่างไร
เจ้าตัวก็บ่ายเบี่ยง ไม่ยอมให้ดู แล้วในที่สุดเขาก็ได้เห็นเพื่อนสาวนำหิน
ปะการังชิ้นนั้นไปออกแบบทำเป็นแหวนใส่ติดนิ้วตลอดเวลา ไม่เคยถอด

แหวนวงนี้เองที่ทำให้เมสันต้องยอมรับในความสามารถของเพื่อนนักศึกษาหนึ่งเดียวจากเอเชีย จากผลงานชิ้นแรกที่ได้ร่วมคลาสเดียวกันด้วยตัวเรือนเงินรูปทรงคล้ายกิ่งปะการังของจริงไขว้เกี่ยวกับประดับด้วยหินปะการังสีแดงชมพูที่ดูเผินๆ คล้ายทรงดอกไม้ที่ดูเหมือนไม่ตั้งใจจัดเรียง

แต่พอประกอบกันบนนิ้วชี้ของเพื่อนสาวแล้ว กลับดูเก๋ไก๋กรูปรูปทรงเรือนแหวนทั่วไปในทันที

เขาเห็นเธอมองมันด้วยความภาคภูมิใจอยู่เป็นนาน ก่อนจะถ่ายรูปหลากหลายมุมส่งเมลไปให้ใครสักคน หากพอลถาม เจ้าตัวกลับไม่ยอมตอบ เอาแต่ยิ้มเฉยจนเขาคิดว่าเป็นบอยเฟรนด์ของเธอด้วยซ้ำ แต่แล้วเพื่อนสาวก็ไม่ปล่อยให้เขาเก็บความสงสัยเอาไว้นานจนเกินไป เพราะในที่สุดก็ยอมเฉลยว่าได้ส่งรูปกลับไปให้เจ้าของหินปะการังนี้ดูตามคำขอต่างหาก

โรแมนติกจังเลยวิกกี ยูกับแฟนนี่จะต้องเป็นคู่รักที่รักกันมากๆ ต้องห่างกันไกลหลายปีแบบนี้ไม่คิดถึงกันแยะเธอ'

วิราภานต์ยกฝ่ามือมาปิดปากเมสันก่อนที่เขาจะจินตนาการไปไกลกว่านั้น

'บ้าน่า แฟนเพินที่ไหนกัน คุณรติศเขาเป็นเจ้าของบริษัทที่ให้ทุนก็เรียนต่างหาก แล้วอีกอย่าง หน้าตาเขาก็ไม่เคยเห็นด้วยซ้ำ' วิราภานต์พูดเหมือนเสียดาย ที่ไม่ได้พบกับเจ้าของทุนตัวจริงที่ส่งเธอข้ามน้ำข้ามทะเลมาไกลถึงครึ่งก่อนโลก

'อ้าว ในเมื่อไม่เคยพบหน้าแล้วจะให้ของต่างหน้ามาได้ยังไงกัน' เมสันไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

'เขาฝากคุณกันต์ มีอชวาคนสนิทที่เป็นธรรมาจารย์ติดต่อเรื่องเรียนเอามาให้ที่ที่สนามบินนะ' วิราภานต์ยอมเปิดปากเล่าคร่าวๆ

นับเป็นเรื่องแปลกประหลาดมาก เพราะโดยปกติวิราภานต์ไม่เล่า

เรื่องส่วนตัวให้เมสันได้รับรู้มากนัก ผิดกับเขาที่เล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ให้เธอ ฟังอยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะเรื่องราวของหนุ่มๆ ในคอลเล็กชันของเขา

“ว้าว ทำตัวอย่างกับ DADDY-LONG-LEGS (คุณพ่อขยาว) ว่า แต่คุณกันต์อะไรนั่นหล่อไหม” ทันทีที่ได้เป้าหมายใหม่ เมสันก็เลิกสนใจ เป้าหมายที่ไม่ดีขึ้นมา

“ก็หล่อมั้ง ก็มัวแต่ตื่นเต้นก็เลยไม่ได้สนใจหน้าตาของคุณกันต์สักเท่าไร” อีกอย่างได้เจอหน้าเขาแค่สามครั้งเอง ครั้งแรกตอนที่เขาเอา เครื่องเพชรมาให้ใส่เดินตอนงานแฟชั่นโชว์ก็จำหน้าเขาไม่ได้แล้ว ครั้งที่สองเขาไปพบที่มหาวิทยาลัย ก็มัวแต่ก้มหน้าเพราะมีอาจารย์อยู่ด้วย ส่วนครั้งที่สามก็ตอนที่เขามาส่งชิ้นเครื่อง ก็ก้มมัวแต่ร้องไห้กอดแม่กับ เจ้าพลลีที่ตามมาส่ง’ วิรากานต์เล่าพร้อมกับส่งยิ้มแห้งๆ ให้เพื่อนชาย คนสนิท

ในวันนั้น เมื่อวิรากานต์พูดถึงเจ้าของแหวนอีกครั้ง พร้อมกับหลักฐาน การติดต่อที่เป็นลายลักษณ์อักษร จึงทำให้เมสันพุ่งความสนใจทั้งหมด ทั้งหมดไปให้ทันที

จะว่าไป เมสันไม่อยากจะเชื่อด้วยซ้ำว่าวิรากานต์จะไม่เคยพบหน้า เจ้าของหินปะการัง เพราะเจ้าตัวไม่เพียงแต่เก็บรักษาเอาไว้เป็นอย่างดีเท่านั้น หากยังหวงแหนและดูแลมากเป็นพิเศษจนปิดปกตีวิสัยอีกต่างหาก

“ไอ้ ก๊อด แดดดีตัวจริงจะปรากฏตัวมารับยูหลังจากที่ยูเรียนจบแล้วใช่ไหม”

เมสันอุทานพร้อมทำท่าผินหวานไปด้วย เลิกสนใจงานคอลเล็กชัน กระเป๋าที่ใกล้จะถึงกำหนดเส้นตายที่ต้องส่งแบบรอบแรกไปโดยปริยาย

“ไม่ใช่หรอก” วิรากานต์ตอบออกไป

“อ้าว งั้นยูนั่งทำหน้าอย่างนั้นทำไม แล้วแดดดีของยูส่งจดหมาย มาทำไม ไหนบอกไอหน้อยลิ มาทำอ๊าๆ อึ้งๆ รู้ไหมว่าอยากูรู้เรื่องใจแทบ

ขาดแล้ว” เมสันพ่นภาษาอังกฤษไฟแลบ

“จริงๆ แล้วจดหมายนี้ก็อาจจะไม่ได้มาจากคุณพ่อขย่าวโดยตรงหรอก เขาคงสั่งให้คุณกันต์ส่งมามากกว่า” หญิงสาวบอกเสียงอ่อย

วิราภานต์พลอยเรียกเจ้าของทุนว่าคุณพ่อขย่าวตามเพื่อนชายไปด้วย เพราะเธอเองก็ไม่เคยเห็นหน้าอีกฝ่ายเหมือนกับนางเอกในเรื่องที่ไม่เคยพบหน้าคุณพ่อขย่าวเช่นกัน

“แหม เดี่ยวนี้มีเรียกคุณพ่อขย่าวด้วยนะ ว่าแต่เขาส่งมาว่าไปเทอมนี้ยูส่งเกรดกับผลงานใหม่ๆ ไปให้เขาดูทางเมลแล้วไม่ใช่เหรอ แล้วนี่ทำไมถึงส่งมาเป็นจดหมาย ไม่ส่งเมลมาเหมือนทุกครั้งที่ติดต่อกัน” เมสันตั้งข้อสงสัย

“เป็นจดหมายจากบริษัทโดยตรงนะ ดูเหมือนจะต้องทำให้เป็นทางการหน่อย” วิราภานต์ตอบเสียงเบาหวิว อดรู้สึกใจหายขึ้นมาไม่ได้

“เรื่องสำคัญอะไร ถึงกับต้องส่งจดหมายมาอย่างนั้น” คราวนี้เมสันมีท่าทีระแวงระวัง สักรณใจขึ้นมาอย่างประหลาด

“จดหมายเรียกตัวกลับไปทำงานที่เมืองไทยทันทีที่กรี๊ดปริญญาเสร็จ แล้วก็จัดการเรื่องทางนี้เรียบร้อยแล้วนะสิ” คำตอบของเพื่อนทำเอาชายหนุ่มที่เคยร่าเริงอยู่เสมอมือใจหาย

สองปีมาแล้วที่เขามีวิราภานต์อยู่ข้างกายเสมอ ทั้งสองย้ายมาเช่าคอนโดฯ อยู่ด้วยกัน แต่แยกห้องนอนกัน เมสันไม่ทันเตรียมใจมาก่อนเลยว่าเพื่อนรักคนนี้จะจากไปไกลเสียก่อนโลก

“ไม่ไปไม่ได้หรอก ถ้าอยากอยู่ที่นี่ มีบริษัทจิวเวลรี่ชั้นนำหรือแบรนด์ดังๆ พร้อมจะซื้อตัวยูเอาไว้อยู่แล้วโดยไม่เกี่ยงราคาเลยด้วยซ้ำ ถ้าเพียงแต่ยูจะตอบตกลง โไอจะติดต่อกทุกที่ที่เคยให้นามบัตรและเคยร่วมงานกันมาให้ทันทีเลย”

เมสันเสนอทางออกที่จะทำให้ชื่อของ วิกกี บราวน์ เทียบชั้นขึ้นมาเป็นนักออกแบบมืออาชีพของวงการออกแบบมิลาน หลังจากที่เจ้าตัวเคย

ฝากผลงานเอาไว้หลายคอลเล็กชัน ทั้งผลงานเดี่ยวและผลงานคู่กับเขา จนหลายแบรนด์ดังต้องการตัวไปร่วมงานด้วยในราคาแพงระยับ

หนทางอนาคตของหญิงสาวคงสดใส หากเพียงจะตอบตกลงเท่านั้นเอง

“ขอบใจนะเมส ก็ขอบใจมากๆ ที่ดีกับก็มาตลอด แต่ว่าก็ต้องกลับไป”

นั่นเป็นคำตอบที่ทำให้ใจของเมสหันหลังกลับไปแทบเท้า สมอของเขายังเรียบเรียงคำว่า ‘เสียใจ’ ไม่ถูกด้วยซ้ำ

เมืองไทยดีเพียงใดถึงได้ทำให้เพื่อนรักของเขาต้องกลับไป คุณพ่อชายาวคนนั้นมีดีอะไรถึงทำให้วิรากานต์ไม่ยอมทอดทิ้ง

“เรื่องที่ทำให้ไปจัดการเรียบริ้อยดีไซ์ใหม่กันต์”

รติศอ่วยถามมือขวาคนสนิทในมื้ออาหารเร่งด่วนที่แวะรับประทานริมถนน ก่อนที่ทั้งคู่จะต้องเดินทางไปรับ วรจินดา จารุวานิช ผู้เป็นมารดา และประธานกรรมการบริหาร Jim จิวเอลรีที่เดินทางกลับไปพักผ่อนที่บ้านเดิมของคุณตาที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

“ก็เรียบริ้อยดีนะ เจ้าตัวเขาขอเวลาจัดการธุระทางโน้นอีกสักเล็กน้อยแล้วจะรีบเดินทางกลับมาทันที” กันต์ตอบพลางเป่าปาก เพราะความเฝ้าร้อนของเครื่องเทศที่เป็นส่วนผสมของอาหารได้

“อ้าว นี่น้ำ บอกให้ไปแวะที่ห้างก็ไม่ยอม ไปไกลจากนี้อีกหน่อยเท่านั้นเอง ดึงดันจะแวะกินข้าวแกงข้างทางแล้วเป็นยังงี้ละทีนี้” รติศสงแแก้วน้ำเย็นๆ ให้เพื่อนรักที่วางช้อนส้อมแล้วหยิบแตงกวามากินแก้เฝ้า

“แหม ก็นานๆ ทีจะได้มาต่างจังหวัดก็ต้องกินอาหารท้องถิ่นลิครับ ถ้าแวะกินในห้างมันจะไม่ได้อารมณ์ต่างจังหวัดได้ยังงี้”

กันต์แย้งพลางหยิบช้อนขึ้นมากัดแกงส้มปลากะพงกับยอดมะพร้าวอ่อนราดข้าวเข้าปากอีกครั้ง ผู้เป็นเจ้านายได้แต่ส่ายหน้าอย่าง

ระอาแล้วหันไปสนใจอาหารตรงหน้าแทน เพราะเขาคุ่นชินอาหารรสจัด ที่ผู้เป็นมารดา มักจะทำให้กินบ่อยๆ จนกลายเป็นของชอบไปเสียแล้ว

“บอกเขาว่าไม่ต้องรีบหรอกนะ จัดการทุกอย่างเสร็จแล้วจะอยู่ที่นั่นต่อสักสองอาทิตย์ก่อนก็ได้ แล้วนายก็จัดการเรื่องตัวเครื่องบินให้เรียบร้อยด้วย ฉันอยากให้เขาเที่ยวให้สบายๆ ก่อนที่จะต้องกลับมารับคึกหน้าก”

“แหม นายพูดอย่างกับจะให้คุณกานต์ไปรบทัพจับศึกที่ไหนอย่างนั้นแหละ”

คำว่า ‘กานต์’ ที่กัณฑ์เอ่ยขึ้นทำให้รติศมวดคิ้วจนแทบจะชนกันทันที

ระยะเวลาสองปีที่กัณฑ์เป็นตัวแทนของ Jim ติดต่อกันและดูแลเด็กคนนั้น จะทำให้สองคนนี้สนิทกันจนถึงขนาดเรียกชื่อเล่นกันได้เลยเสียหรือ?

“เด็กนั้นชื่อเล่นว่า กานต์ ั้งหรือ”

คำถามเรียบๆ จากผู้เป็นนาย ทำให้กัณฑ์รู้สึกตัวขึ้น แล้วในที่สุดเขาก็เปิดรอยยิ้มที่รติศเห็นว่าการบอานาที่ที่สุด

“ยิ้มอะไรของนาย” สายตาที่มาพร้อมคำถามของรติศมีแววระแวงระวังสงสัยเต็มที

“ตอนแรกก็ไม่หันได้คิดอะไรหรอกนะ แต่พอนายถามขึ้นมาฉันก็เพิ่งจะเอะใจว่าทั้งนายและคุณกานต์นี่ช่างดวงสมพงศ์กันไปเสียทุกอย่างจริงๆ แม้แต่ชื่อก็บังแปลความหมายได้ในทำนองเดียวกันเสียอีก”

รติศมวดคิ้วมุ่นจากคำพูดของกัณฑ์

“คนหนึ่งคือชื่อของกามเทพผู้เป็นเจ้าของแห่งความรัก ส่วนอีกคนก็คือผู้กล้าหาญและเป็นวีรกร เห็นทีว่าคุณกานต์เธอจะเป็นผู้กล้าของนายจริงๆ เสียแล้วงานนี้”

ทันทีที่พูดจบ กัณฑ์ก็รีบหลบสายตาพิฆาตของเจ้านาย แล้วหันไป

สนใจจัดการกับอาหารที่เหลือบนโต๊ะต่อทันที โดยไม่รู้ตัวว่าคำพูดของเขาช่างศักดิ์สิทธิ์ราวกับจะล่วงรู้ถึงการณ์ในอนาคตได้ราวกับตาเห็น

“รีบๆ กินเข้าเถอะ ถ้าไปถึงบ้านคุณตามีต๋อคำ รับรองว่านายจะต้องได้ไปรบกับแม่ฉันทแน่ๆ”

รติศุขที่อีกฝ่ายกล่าวหาญมาล้อเล่นกับเขา ก่อนจะวางเงินไว้บนโต๊ะแล้วเดินตุ้มๆ ไปรอที่รถ โดยที่กั้นต์ได้แต่รีบฉวยแก้วน้ำขึ้นดื่มแล้วเร่งตามอีกฝ่ายไปให้ทัน ก่อนที่รติศุขจะออกรถและทิ้งเขาเอาไว้ท่ามกลางทุ่งนาและป่าเขาก่อนถึงตัวเมืองสุราษฎร์ธานีเช่นนี้

ใช้เวลาไม่ถึงสองชั่วโมงดี ปาเจโรสปอร์ตคันโตก็แล่นเข้าสู่รั้ว เรือนช่างเงิน ของผู้เป็นตา ที่ตั้งอยู่ในตัวอำเภอลิซล และเป็นมรดกตกทอดต่อมาให้ วรจินดา จารุวาณิช ผู้เป็นมารดาของเขานั่นเอง

รติศุขดับเครื่องยนต์หลังจากวนรถเข้ามาจอดในโรงรถ ซึ่งมีเพียง

รถตู้ของมารดาจอดรออยู่ก่อนแล้ว ชายหนุ่มก้าวลงมาจากรถก่อนจะมองไปรอบๆ บริเวณพื้นที่เกือบห้าสิบไร่ที่มีเรือนหลังใหญ่ที่ก่อจากอิฐแดงตั้งเด่นเป็นสง่า ถัดไปทางด้านขวาคือเรือนผลิต ที่บรรดาช่างฝีมือใช้เป็นผลิตชุดเครื่องเงินและเครื่องถมอันเป็นมรดกตกทอดจากคุณตามาสู่มารดา

แววตาของรติศุขอ่อนแสงลงเมื่อคิดถึงมารดาที่ทุ่มเททำงานหนักเพื่อ Jim บริษัทอัญมณีใหญ่โตระดับท็อปไฟฟ์ของประเทศ มารดาของเขาใช้เวลาคลุกคลีกับการทำงานตลอดทั้งปี เทียบไม่ได้เลยกับเวลาแค่เพียงเดือนเดียวที่ท่านหาโอกาสกลับมาดูแล ‘เรือนช่างเงิน’ และใช้ชีวิตเรียบง่ายที่บ้านเกิด สถานที่เติบโตมาจากหมู่บ้าน เป็นที่พักใจสุดท้ายของผู้เป็นแม่ ก่อนที่จะแต่งงานออกเรือนไปใช้ชีวิตอยู่กับ ลีโรจน์ จารุวาณิช บิดาของเขาที่เมืองหลวง

เพราะมีพื้นฐานทางด้านเครื่องประดับอยู่แล้ว วรจินดาจึงสามารถ

ช่วยงานของสามีได้เป็นอย่างดี ทำให้ปู่กับย่าของรติศไว้ใจให้ทำงานสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งสิ้นบุญของคุณปู่ และสิโรจน์ที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ก่อนที่รติศจะเรียนจบจากฝรั่งเศสและกลับมาช่วยงานมารดาอย่างเต็มตัวด้วยซ้ำ

มารดาของเขาเป็นผู้หญิงแกร่งที่ฝ่าฟันอุปสรรคมากมายที่เถาโถมเข้ามาจนสามารถนำพา Jim จิวเอลรีให้เติบโตและยิ่งใหญ่มาจนถึงทุกวันนี้ ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งทำได้อย่างไร รติศยังอัศจรรย์ใจมาจนถึงทุกวันนี้

ชายหนุ่มเหลียวมองรอบตัวอีกครั้ง ความร้อนแรงของแสงตะวันยามบ่ายทำให้ผิวกายของเขาระอุขึ้นมา แม้จะหยุดยืนอยู่ในระยะเวลาไม่นาน

ด้วยแฉ่งแกใจคิดว่า การพยายามรักษา Jim และพนักงานอีกนับพันชีวิตทำให้มารดาต้องหันหลังให้เรือนช่างเงินแห่งนี้ไปอย่างช่วยไม่ได้

“รออีกหน่อยนะครับแม่ ผมจะทำให้ ‘เรือนช่างเงิน’ ของแม่กลับมามีชีวิตอีกครั้งให้ได้ แม่ทำทุกอย่างเพื่อรักษา Jim ของพ่อเอาไว้ ผมก็จะทำทุกอย่างเพื่อรักษาเรือนช่างเงินของแม่ให้ได้เช่นเดียวกัน”

รติศรู้ดีว่านั่นไม่ใช่เพียงแค่คำสัญญา แต่คือคำสาบานที่จะต้องทำให้ได้ เพื่อย้ำเตือนว่ารากเหง้าส่วนหนึ่งของเขาอยู่ที่นั่น

“ทำไมนายไม่รีบเข้าบ้านล่ะ ป่านนี้ท่านประธานคงชะง่อนรอยแยแล้ว มายืนตากแดดร้อนๆ อยู่ได้ตั้งนาน” กันต์ยืนป้องหน้าตะโกนบอกอยู่ภายในโรงรถ โดยไม่ยอมก้าวเท้าออกมาถูกแดดสักนิด

“เชื่อเขาเลยพ่อหนุ่มล่าอ้างตัวจริง

“นายคิดว่า คุณนายวรจินดาจะเอาเวลามาหายใจทั้งด้วยการนั่งชะเง้อคอรอฉันอย่างนั้นหรือกันต์” รติศถาม พลังโคลงศีรษะเมื่อเห็นสีหน้างงันของมือขวาคนสนิท

“ถึงฉันจะเป็นลูกชายคนเดียวที่แม่รักมากแค่ไหน แต่เชื่อเถอะ มี

สิ่งหนึ่งที่แม่รักมากกว่าฉันแน่นอน”

“อะไรเหรอ”

“เต๋ยวเข้าไปในบ้านแล้วนายก็จะรู้เอง พนันกันใหม่ที่เราจะเจอคุณนายกำลังทำอะไรอยู่”

นั่นสินะ ภาพของวรจินดาที่ Jim คือผู้หญิงเก่งที่เป็นคนกุมบังเหียนใหญ่และทำงานหนัก แล้วจะให้คิดว่าการมาพักร้อนของท่านที่บ้านเกิดจะทำให้ท่านกลายเป็นแม่ ที่ใช้เวลาส่วนใหญ่เข้าครัวรอบุตรชายมารับอย่างนั้นหรือ...

ให้ตายเถอะ เขาแทบนึกภาพท่านประธานแบบนั้นไม่ออกจริงๆ

คำตอบอยู่ตรงหน้ากันต์ เมื่อเขาติดตามรถเข้าไปภายในบริเวณ ห้องโถงใหญ่สำหรับรับแขก อิฐแดงทำให้อากาศภายในบ้านเย็นได้โดยแทบไม่ต้องใช้เครื่องปรับอากาศ แคมที่นี่ยังมีลมโกรกแทบจะตลอดเวลา ความสดชื่นทำให้คนกรุงแอบสูดลมหายใจเข้าปอดลึกเสียหลายครั้ง ก่อนจะกวาดสายตามองไปยังตั้งเตียงกลางห้อง และพินิจภาพของผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังเวลาไม่อาจพรากความงามไปได้เลย

ท่านประธานใหญ่แห่ง Jim จิวเอลรี่อยู่ในชุดเสื้อผ้าบาติกสีขาวลายลูกไม้ และถุงผ้าถุงพื้นเมืองคาดทับด้วยเข็มขัดเงินดงาม สลัดคราบของผู้หญิงเก่งที่สวมสูทและชุดราตรีออกงานอย่างที่เคยเห็นจนชินตาโดยสิ้นเชิง

แต่สิ่งที่ทำให้กันต์ไม่แปลกใจก็คือ ภาพที่วรจินดากำลังพินิจพิเคราะห์ชุดเครื่องเงินหลายสิบชุดที่วางเรียงรายอยู่ตรงหน้า โดยมีช่างอีกหลายคนกำลังก้มหน้าก้มตาทำความสะอาดเครื่องเงินส่วนหนึ่งอยู่ด้านล่าง และพนักงานสาวอีกคนที่แต่งตัวคล้ายๆ วรจินดา มีแฟ้มเอกสารอยู่ในมือ ผู้หญิงคนนี้เป็นผู้จัดการร้าน เรือนช่างเงิน ซึ่งตั้งอยู่ในตัวจังหวัดแยกห่างจากบ้านและเรือนช่างเงินที่ใช้ผลิตงานจริงๆ

แสดงว่าที่ใครต่อใครใน Jim ต่างพากันเข้าใจว่าทุกๆ ปีท่านประธานใหญ่จะต้องกลับมาใช้เวลาพักร้อนที่บ้านต่างจังหวัดเป็นเวลาหนึ่งเดือนนั้น เป็นความเข้าใจผิด

“ฉันบอกนายแล้วยังไงละกันต์ ถึงแม้ว่าฉันจะเป็นลูกชายคนเดียว และแม่รักฉันมากแค่ไหนก็ตาม แต่มีสิ่งหนึ่งที่แม่รักมากกว่าฉันแน่นอน และอาจจะรักมากกว่าจิวเอลรีมุลค่ามหาศาลก็คือเครื่องเงินเครื่องถมพวกนี้ต่างหาก นายอาจจะคิดว่ามันคืองานนะ แต่แม่ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นหรอก ฉันรู้ว่านี่เป็นความสุขของท่าน”

“และนี่ก็คือสาเหตุที่ให้นายส่งคุณกานต์ไปเรียนถึงสองปีใช่ไหม” กันต์เริ่มเข้าใจความคิดของรติศทะเลปฐุปรังก็ตอนนี่เอง

“ใช่ เด็กนั้นมีพรสวรรค์บางอย่างที่ฉันรู้สึกได้ พรสวรรค์ที่จะสามารถสร้างสรรค์ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์จะใส่ได้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นอัจฉรมณีมีค่า แต่เด็กคนนั้นจะเพิ่มคุณค่าให้แก่ของสิ่งนั้นแม้จะเป็นสิ่งของด้อยราคาก็ตาม นี่คือสิ่งที่ฉันต้องการจากวิราภานต์ เป็นครั้งแรกที่รติศเปิดเผยความต้องการที่แท้จริง

หลังจากที่กันต์ได้รับคำสั่งให้ดูแลนักศึกษาจบใหม่ที่ Jim ตัดสินใจให้ทุนไปเรียนต่อเป็นคนแรก และจากการที่คุ้นเคยและเห็นผลงานที่ฝ่ายนั้นส่งผ่านมาให้เจ้านายของเขาดูเป็นระยะ กันต์ก็รู้สึกได้ว่าวิราภานต์อาจเป็นความหวังของรติศเช่นกัน

“คุณกานต์จะต้องไม่ทำให้นายผิดหวังนะ” กันต์กล้าการันตีว่าที่ติไซเนอร์คนใหม่ของ Jim จิวเอลรี

“เรื่องนั้นเราจะได้พิสูจน์พร้อมกันเร็วๆ นี้แน่ ไม่ต้องห่วงหรอกว่าแต่นายดูสนิทสนมและเชียร์เด็กคนนั้นมากไปหรือเปล่ากันต์”

“เปล่านะ ฉันก็แค่ชื่นชมคุณกานต์เฉยๆ อ้าว...” กันต์อ้าปากค้างเมื่อผู้เป็นนายไม่อยู่รอฟังคำอธิบาย หลังจากที่ย่อนระเบิดลูกโตลงมาให้

“อะไรของเขานะ” ชายหนุ่มบนพื้มีพำ ก่อนจะเดินตามไป

วรจินดากำลังหยิบแหวนเงินวงหนึ่งออกมาจากชุดเครื่องเงิน ก็มี
อันต้องตกใจจนทำแหวนหลุดมือ ถ้าไม่มีมืออีกข้างของคนที่ตรึงรึเข้ามาก
อดจากด้านหลังโดยไม่ให้ส้อมให้เสียงเอื้อมไปรับเอาไว้ได้

“ทำอะไรอยู่ครับคุณแม่”

คำถามและอ้อมกอดคุ้นเคยทำให้คนเป็นแม่อดยิ้มไม่ได้ “เซียว
ใหญ่แล้วลูกคนนี่ ดิศมาเมื่อไหร่ ทำแม่ตกใจหมดเลย”

พอรู้ว่าบุตรชายมาถึงแล้วนั้นแหละ ท่านประธานใหญ่ถึงได้ลุก
ออกจากตั่งเตียงเก่าแก่ หันไปพบมือขวาของบุตรชายที่ตามเข้ามาสมทบ
อีกคน

“สวัสดิ์ครับท่านประธาน” คำทักทายจากชายหนุ่มรุ่นลูก ทำให้
ท่านประธานใหญ่ถึงกับขมวดคิ้วแบบเดียวกับที่กันต์เคยเห็นรติศชอบทำ

สมเป็นแม่ลูกกันจริงๆ ถอดกันออกมาทุกกระเบียดนิ้วอย่างไร
อย่างนั้น

“แปลกตาละลิต่า แต่ยังสวยเหมือนเดิมใช่ไหม” คำทักทายแรก
จากท่านประธานแห่งอาณาจักร Jim จิวเอลรี ทำให้กันต์เกือบพลอทำ
ตาโตออกมา

‘ท่านประธานล้อเล่นกับเขาก็เป็นด้วย’

“ครับ ครับ ท่านประธานใส่ชุดไหนก็ดูดีครับ” กันต์พบว่าตัวเอง
กลายเป็นคนติดอ่างไปแล้ว ขณะที่หูแว่วเสียงหัวเราะจากผู้เป็นนาย

“เข้าใจตอบนี้ ไป ไปนั่งคุยกันทางโน้นดีกว่า มาถึงเหนื่อยๆ เตียว
จะให้เด็กจัดโต๊ะให้” วรจินดายิ้ม ก่อนจะเดินนำสองหนุ่มเข้าไปยังห้อง
นั่งเล่น

“ดิศกับกันต์รออยู่ตรงนี้ก่อนนะ เตียวแม่จะเข้าไปดูในครัวสัก
หน่อย อยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมลูก” คนเป็นแม่หันมาถามบุตรชาย
ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่ทำให้กันต์หูผึ่ง

“อะไรก็ได้ครับคุณแม่ ผมทานได้หมด อีกร่าง ผมรู้ว่าคุณแม่

ต้องเตรียมของชอบของผมเอาไว้เรียบร้อยแล้วแน่ๆ เลย”

คำพูดของรติศเรียกรอยยิ้มจากมารดาได้อีกนิด

“นายละ อยากรานอะไร ฉันจะทำให้”

กัณฑ์ตัวแข็งค้างกับคำถามไม่คาดฝัน

“นายไม่ได้ยินที่แม่ฉันถามหรือไงกัณฑ์ ตะกี้ยังบ่นทิวๆ ก่อนจะมาถึงนี่อยู่เลย ทั้งๆ ที่แวะกินมาแล้วรอบหนึ่งแท้ๆ”

คำถามของผู้เป็นนายทำให้กัณฑ์รู้ว่าไม่ได้ฝันไป ทว่าตอนนี้เขายังเผชิญหน้าอยู่กับท่านประธานและรองประธานของ Jim จิวเอลรีในมาดใหม่ที่ไม่เคยพบ

“อะไรก็ได้ครับ ผมทานได้หมด” กว่าจะหาเสียงของตัวเองพบ กัณฑ์ก็รู้สึกว่าจะเหวี่ยงออกไปหลายรอบ ใครจะไปกล้ำกลืนท่านประธานบริษัทกันเล่า

“แน่ใจนะว่าจะอะไรก็ได้ เพราะถ้านายกินไม่ได้หรือกินไม่หมดขึ้นมาคงรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ถ้อยคำและน้ำเสียงแบบนี้ต่างหากที่กัณฑ์ได้ยินจนซาซิง ไม่แปลกเลยที่ตอนนั้นนอกจากเหวี่ยงแล้วเขายังรู้สึกว่าขาลั่นอีกด้วย

“เอ่อ...” ยังไม่ทันที่กัณฑ์จะได้พูดอะไรก็มีเสียงแทรกเข้ามา

“โธ่แม่ก็ไปแก่งลิ้นส่วนของเราเสียได้” รติศพูดกลั้วหัวเราะ ก่อนจะหย่อนระเบิดลงอีกครั้ง

“แต่แม่ฉันไม่เคยพูดเล่นนะกัณฑ์ ถ้านายกินไม่หมดละก็ โดนเชือดแน่” รติศขู่ล่าทัพพร้อมรอยยิ้มและตาใสๆ

อาการจนแค้นของกัณฑ์เรียกรอยยิ้มให้แก่วรจินดาได้มากกว่าเดิมนานแล้วที่ไม่ได้หยอกล้อกับใครอย่างนี้มาก่อนนอกจากบุตรชายเพียงคนเดียว ที่งานเยอะจนแทบไม่ได้พบหน้ากัน

“เอาเถอะ รับรองว่าเธอจะต้องอิมแน่นอน จะบอกให้นะ เธอจะโชคดีมากที่มีโอกาสได้ชิมอาหารฝีมือฉัน ขนาดลูกชายตัวดีของฉันยังหา

โอกาสนี้ได้ยากเลยนะ” รอยยิ้มเล็กๆ ที่ส่งมาทำให้กัณฑ์ยิ่งร้อนๆ หนาวๆ มากกว่าจะอุ่นใจเสียอีก

“ครับ ท่านประธาน”

“ฉันจะให้เวลาเธอทำใจสักพัก ดิฉันขอแม่แบบนะลูก” ท่านประธานใหญ่แห่ง Jim จิวเวลรี่ที่เพิ่งทำมาก่อนจะเดินจากไปด้วยมาดสง่างามที่กัณฑ์เห็นจนชินตา

2

ยิ่งใกล้กลับยิ่งไกล

หญิงสาวในชุดกางเกงผ้าแนบเนื้อสีเหลือง เลื้อยแขนในตู้เสื้อผ้า
คอปกลีน้ำเงินเข้ม มีผ้าพันคอผืนบางสอดไว้ใต้ปกเสื้อผูกเป็นโบทึงชาย
เอาไว้ตรงหน้าอก ทรงผมเกล้าเป็นมวยสูง เสียบด้วยปิ่นปักผมไม้ประดับ
เทอร์คอยส์สีน้ำทะเล แขนของเธอทอด फैมเล่มโต ฝ่ามือเรียวยาวมยังคง
สวมแหวนที่ทำจากหินปะการังสีแดงชมพูติดนิ้ว ขณะที่เงยหน้าขึ้นมอง
ติกระฟ้าตรงหน้า

วิราภานต์ พิริยา ถอดแว่นสีดำที่สวมอยู่ออก เพื่อจะได้มอง
อาณาจักรของ Jim อย่างเต็มตา

“นี่คือสถานที่ที่จะผูกพันตัวเราเอาไว้ด้วยกันนับจากนี้ล่ะ ใหญ่โต
สมกับเป็นผู้นำด้านอัญมณีของเมืองไทยจริงๆ” เธอยิ้มออกมาอย่าง
มีความสุข

ในที่สุดวันที่รอคอยก็มาถึง หลังเดินทางกลับมาถึงเมืองไทยด้วย
การอำนวยความสะดวกจากกันต์ และได้ใช้เวลาพักผ่อนอยู่กับมารดาต่อ
อีกสองอาทิตย์ บัดนี้ถึงเวลาที่เธอต้องตอบแทนผู้มีพระคุณ

ฝ่ามือเรียวยาวผล็อบแหวนคัทดีลิตีที่ประจำตัวอีกครั้ง ไม่อาจระงับ
ความตื่นเต้นที่จะได้พบกับตัวจริงของคุณพ่อชายาว

แม้ไม่เคยพบหน้ากัน แต่วิราภานต์รู้สึกผูกพัน คุณเคย ผ่านตัว
อักษรในอีเมลที่เธอขอมาจากกันต์ผู้เป็นมือขวาของเขาอีกที หญิงสาวไม่

แน่ใจว่าสิ่งใดคล้ำใจให้เธอหาญกล้าเช่นนั้น เธอเพียงแค่อยากขอบคุณผู้มีพระคุณด้วยตัวเองสักครั้ง

วิราگانต์จดจำได้ดีถึงครั้งแรกที่ตัดสินใจส่งอีเมลไปหาแล้วเฝ้ารออย่างใจจดจ่อว่าเขาจะตอบกลับมาหรือไม่ หนึ่งอาทิตย์ผ่านไปก็ยังไม่มียีเมลตอบกลับจากคนที่เฝ้ารอ แต่เธอก็ผิดหวังอยู่ได้สองวันแค่นั้น ก่อนจะตัดสินใจได้ว่า แม้เขาจะไม่ตอบกลับมา แต่เธอก็ยินดีที่จะเขียนจดหมายบอกเล่าบางสิ่งให้เขารับรู้ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของเธอ

หญิงสาวจึงเลิกรอ และจดนี้วนเป็นพิมพ์เพื่อเขียนจดหมายถึงเขาอีกครั้ง โดยที่ครั้งนี้นอกเหนือจากคำขอบคุณแล้ว เธอตัดสินใจเล่าถึงความเป็นอยู่ที่นี้ให้รัดติรากับด้วยกลายๆ เขาจะได้ไม่เป็นกังวลแม้ว่าเธอจะแจ้งไปกับกันต์เป็นระยะแล้วก็ตาม

หลังจากอีเมลฉบับที่สอง วิราگانต์ก็เริ่มวุ่นวายกับการปรับตัวเข้ากับมหาวิทยาลัย เพื่อนใหม่ และกิจกรรมใหม่ๆ ที่เธอต้องเรียนรู้ ผ่านไปอีกสองสัปดาห์ กล่องจดหมายขาเข้าของเธอก็ปรากฏอีเมลของใครบางคน

นั่นคือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวข้ามทวีปที่หลังไหลเดินทางไปสู่กันและกัน และบัดนี้เธอจะได้พบกับตัวจริงของคุณพ่อชายาวอย่างที่ทำให้ใจจดจ่อรอคอยมาแรมปี

ขอให้ตั้งใจเรียน นำความรู้กลับมาช่วยเหลือ Jin ของเรา

รติศ'

ถ้อยความสั้นๆ ไร้ความหมายใดพิเศษมากไปกว่าการเป็นข้อความตอบกลับตามมารยาทของผู้ส่งเท่านั้น แต่คำว่า 'Jin ของเรา' กลับทำให้หัวใจของคนอ่านพองโตขึ้นมาอย่างประหลาด

นับตั้งแต่จำความได้ วิราگانต์โตมากับกองผ้า เมื่อเขียนหนังสือ

แม้จะเป็นคนอัยยาคัยดี มีเพื่อนมากมาย แต่นอกเหนือจากเวลาเรียนและร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยและชมรมดีไซเนอร์รุ่นใหม่แล้ว เธอก็แทบจะไม่ได้ออกไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ

หากพอมีเวลว่าง เธอจะรีบกลับบ้านไปช่วยงานมารดาในห้องเสื้อเล็กๆ หรือรับงานแก้ไขเสื้อผ้า ตัดชิป และตัดขากางเกงหรือกระโปรงเล็กๆ น้อยๆ จากเพื่อนๆ ร่วมมหาวิทยาลัยและอาจารย์ แม้ชีวิตจะไม่หรูหราฟูฟ่าเหมือนเพื่อนๆ แต่มารดาของเธอก็ได้มอบในสิ่งที่ทำให้เธอไม่ด้อยไปกว่าใคร นั่นคือการส่งเสริมให้เธอได้เรียนหนังสือ และเดินทางตามความฝันที่ต้องการมาโดยตลอด

จู่ๆ เมื่อโชคชะตาเข้าข้างส่งเธอให้ไปได้ไกลกว่าสิ่งที่มารดาจะให้ได้นั้นคือการได้รับทุนไปต่อยอดความรู้และประสบการณ์ของตัวเอง เธอก็คิดว่านั่นคือโอกาสที่ดีที่เด็กสาวธรรมดาอย่างเธอจะได้รับ

การที่มีใครสักคนหนึ่งมาบอกกับเธอด้วยถ้อยความ 'Jim ของเรา' นั้นหมายถึง เขาได้ผนวกรวมเธอเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรวิเอลรีที่แสนยิ่งใหญ่ วิราภานต์ไม่รู้ว่่าข้อความนั้นเป็นเพียงหลักการทางจิตวิทยาของคณะระดับรองประธานกรรมการหรือไม่ แต่ความรู้สึกเมื่อแรกอ่านของเธอก็คือความอุ่นซ่านที่แสนปราดพุงออกมาจากก้อนเนื้อในอกข้างซ้าย ก่อนจะค่อยๆ แผ่ขยายออกไป และทำให้เธอรู้สึกได้ในเวลานั้นเองว่า เธอคือส่วนหนึ่งของ Jim และเธอเป็นคนของเขา นับตั้งแต่บัดนั้น

ดังนั้นเมื่อได้มาสัมผัสอาณาจักรแสนยิ่งใหญ่แห่งนี้อีกครั้ง วิราภานต์พบว่าตัวเองไม่ได้รู้สึกถึงความตื่นเต้นอย่างที่เคยเป็นเมื่อสองปีก่อน หญิงสาวกวาดสายตามองไปรอบๆ สถาปัตยกรรมที่โดดเด่นสวยงามและกว้างใหญ่ตรงหน้า สาวเท้าไปข้างหน้าอีกครั้งด้วยความมั่นใจ เธอมีความรู้สึกว่าได้กลับบ้านแล้วจริงๆ

'Jim ของเรา' ข้อความจารึกติดเมื่อสองปีก่อนยังคงแจ่มชัดใน

ความรู้สึกของเธอเสมอ

“คุณกานต์สวัสดิ์ครับ ได้พักสองอาทิตย์หายเหนื่อยหรือยังครับ”

นั่นคือคำทักทายจากกันต์ ผู้ชายคนเดียวที่เชื่อมต่อระหว่างเธอกับ Jim และเรดิค เขาคนนี้ก็ไม่ได้ต่างจากผู้มีพระคุณอีกคนหนึ่งของเธอ

วิราภานต์ยังจำความรู้สึกแรกที่เดินออกมาจากช่องผู้โดยสารขาเข้าและพบมารดาที่กำลังยืนรอรับ เบื้องหลังของนางคือหนุ่มหล่อที่เธอมั่นใจว่าเมสันจะต้องร้องกรี๊ดแน่ๆ แม่เจ้าตัวจะสวมแว่นสายตาก็ตาม แต่กลับทำให้เขาดูดีขึ้นเสียด้วยซ้ำไป

หลังจากสวมกอดมารดาและเฟ่งสายตามองเขาอีกครั้ง เธอกลับคล้อยคล้าคิดว่าเขาอาจจะใช้กันต์ ผู้ชายที่ติดต่อและอำนวยความสะดวกให้เธอตลอดระยะเวลาสองปี นับตั้งแต่ก่อนที่เธอจะบินลัดฟ้าเดินทางไปเรียนต่อที่มิลาน จนกระทั่งเรียนจบและกลับถึงเมืองไทย

แรกที่ได้พบหน้ากันต์ วิราภานต์ก็อดจะโผล่ไปคิดถึงเจ้านายของเขานี้ไม่ได้ ว่าเจ้าตัวจะรู้ตัวหรือไม่ว่าเธอกลับมาในวันนี้ แต่หญิงสาวก็เลือกที่จะปลักความสงสัยนั้นทิ้งไปเสีย พร้อมกับยกมือไหว้ทักทายชายหนุ่มอย่างเป็นทางการอีกครั้ง ด้วยทราบดีว่าอีกฝ่ายนั้นเป็นรุ่นพี่ของเธออยู่หลายปี

“บอสให้ผมมารอรับ เพราะทราบว่าคุณกานต์จะเดินทางกลับมาวันนี้ คำพูดของกันต์เลยข้อสงสัยที่เธอพยายามปลักออกไปก่อนหน้า

หัวใจของหญิงสาวพุ่งโตขึ้นมาเพียงเพราะคำพูดประโยคนั้น

“เกินจะพอค่ะ กานต์ได้นอนกอดแม่จนหายคิดถึง นี่ถ้าให้พักนานกว่านี้กานต์คงได้เปลี่ยนชื่อเป็นปู่ลูกแก่ เพราะคิดถึงอาหารไทยเหลือเกิน อร่อยทุกอย่าง”

“ดีครับ ผมก็คิดว่าไม่มีอาหารที่ไหนอร่อยเท่าอาหารไทยอีกแล้ว แต่เห็นจะต้องขอเห็นต่างไปว่า อย่างคุณกานต์ให้กินเยอะกว่านี้ หรืออ้วน

กว่านี้ก็คงยังไม่มีความจะเข้าข่ายคำว่าบู้กลูกอย่างแน่นอนครับ” กันต์เอ่ยล้อเล่นกับหญิงสาว

เมื่อสองปีก่อน หญิงสาวตรงหน้าเอาแต่ก้มหน้างู้ด ตอนที่ชายหนุ่มเชิญที่ปรึกษาและตัวเธอมาพบเพื่อชี้แจงรายละเอียดเรื่องการมอบทุนการศึกษา และเดินทางไปส่งเธอที่สนามบินด้วยตัวเอง ในวันนั้น วิราภานต์แทบจะไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมาสพบตากับเขาด้วยซ้ำ ผิดจากมาตนางพญาในคืนแพ้นั้นโซ่หุดอัญมณีแห่งท้องทะเลเสียไกลลิบ ในเวลานั้นเขายังคิดว่าหญิงสาวสวยที่เต็มไปด้วยความมั่นใจคนนั้นคงมีแค่นแคตวอล์ก เพราะตัวจริงกลับช้ำอายกว่าที่คิด

หากวิราภานต์คนที่อยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้เป็นคือ สาวจบนอกที่พกพาความมั่นใจและความสติกลับมามีอย่างเต็มเปี่ยม ทว่าไม่ก้าวร้าวกระด้างเย่อหยิ่งอย่างที่นักเรียนนอกหลายคนเป็น กันต์ยิ้มออกมาอย่างพอกพอกใจที่ดวงตาพญาเหี่ยวของใครบางคนมองไม่เคยพลาด และออกจะแมนยามากจนเกินไปเสียด้วยซ้ำ

วิราภานต์หัวเราะเสียงไม่ดังจนเกินไปนักกับคำพูดล้อเล่นของอีกฝ่าย ท่าทีของเธออ่อนคลายและเป็นกันเองมากขึ้น

“อย่าเรียกกันว่าคุณเลยนะคะ มันออกจะดูเป็นทางการจนเกินไป เรียกว่ากันต์เฉยๆ ก็พอค่ะ หรือจะเรียกน้องก็ได้ กันต์คงเป็นน้องคุณกันต์หลายปีทีเดียว” เธอเอ่ยยิ้ม ตั้งใจจะบอกเขาตั้งแต่คราวแรกที่อีกฝ่ายไปรับที่สนามบิน และตามไปส่งเธอที่บ้าน อยู่ร่วมรับประทานอาหารที่มารดาของเธอทำขึ้นเพื่อเลี้ยงฉลองต้อนรับเธอกลับบ้าน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีโอกาสได้บอก

“น่าจะสักห้าหกปีได้กระมังครับ ถ้าอย่างนั้นเอาเป็นว่าพี่จะเรียกน้องกันต์ แต่มีข้อแม้ว่าน้องกันต์ต้องเรียกพี่ว่าพี่กันต์ด้วยเหมือนกันตกลงไหม” กันต์นึกสนุก เขาอยากให้เห็นถึงความสนิทสนมระหว่างเขากับสาวสวยตรงหน้าเสียเดี๋ยวนี้เลยด้วยซ้ำ อยากู้นักว่า

อีกฝ่ายจะทำหน้าอย่างไร

“ก็ได้ค่ะ พี่กันต์” หญิงสาวเปิดรอยยิ้มสดใส

“โอเคจ๊ะ น่ารักมาก ถ้าอย่างนั้นเรารีบเข้าไปพบบอสก่อนดีกว่า เดี่ยวจะรอนาน เพราะลิบบอสมีประชุม” กันต์เอ่ยชวน เดินนำเธอตรงไปยังลิฟต์ส่วนตัวสำหรับผู้บริหาร พนักงานหลายคนมองตามหนุ่มหล่อสาวสวยตรงหน้าอย่างสนใจ แต่ก็ไม่มีใครปริปากพูดคำใดออกมา นอกจากสายตาที่แสดงความสนใจจนแทบปิดไม่มิด

วิราگانต์เดินตามหลังกันต์ออกมาเมื่อลิฟต์หยุดที่ชั้นแปด ซึ่งเป็นชั้นบนสุด กันต์อธิบายให้ฟังคร่าวๆ ว่าชั้นแรกนั้นเป็นส่วนต้อนรับและหน้าร้านอัญมณีสาขาแรก ชั้นสองและชั้นสามคือส่วนออฟฟิศในแผนกต่างๆ ชั้นสี่ถึงหกคือส่วนไลน์ผลิตเครื่องประดับและอัญมณี ซึ่งจะมีระบบตรวจตราและรักษาความปลอดภัยอย่างดีเยี่ยม ชั้นเจ็ดเป็นส่วนของผู้บริหาร และชั้นสุดท้ายคือชั้นที่แปดเป็นห้องทำงานของวิดิคและเพนต์เฮาส์ส่วนตัว ซึ่งโดยปกติแล้วจะไม่มีใครขึ้นมาหากไม่มีความจำเป็น

หญิงสาวพยายามจดจำข้อมูลที่กันต์บรรยายคร่าวๆ จนกระทั่งกันต์พาเธอมาหยุดอยู่หน้าห้องที่ติดป้ายว่า ‘รองประธานกรรมการ’

เบื้องหลังประตูบานนี้ เธอจะได้พบกับคุณพ่อชาวยาวที่ไม่เคยเห็นหน้า นอกจากภาพถ่ายในเว็บไซต์ข่าวต่างๆ ในแวดวงไฮโซที่เธอแอบพริ้นท์เก็บไว้เท่านั้น วิราگانต์ผลลอกอดเพิ่มผลงานในมือแน่นเข้าโดยไม่รู้ตัว แปลกใจตัวเองขึ้นมาครามครัน ความมั่นใจที่เคยมีหมดไปอย่างไม่น่าเชื่อ

กันต์เคาะประตูห้องเพียงเบาๆ เป็นจังหวะ ไม่นานนักลำโพงเล็กๆ ที่ติดอยู่กับโต๊ะทำงานหน้าห้องซึ่งบัดนี้ยังว่างเปล่า ไม่ปรากฏร่างเจ้าของโต๊ะก็ตั้งขึ้นเบาๆ

“เข้ามาได้”

เสียงนุ่มนวลเพียงสามคำที่ดังขึ้น ทำให้วิราگانต์ผลล่อหัวเราะออก

มา เมื่อรู้สึกว่าการเสี่ยงนี้เหมาะจะไปเป็นพระเอกละคร

นำเสียงแบบนี้แหละที่มารดาของเธอเคยพูดเอาไว้ว่า ‘แต่ได้ยีนก็รู้ว่าต้องเป็นพระเอกแน่’ เธอเคยหัวเราะขำในความช่างคิดนั้นของมารดา ทว่าผู้ชายซึ่งอยู่เบื้องหลังประตูบานนี้ ไม่ใช่พระเอกละคร ไม่ใช่นักแสดง เจ้าบ่าวทคนใด หากเขาคือ รติศ จารุวณิช รองประธานกรรมการบริหารของ Jim อาณาจักรอัญมณีระดับท็อปไฟฟ์ของเมืองไทย และกำลังขยายฐานลูกค้าออกไปสู่ตลาดโลกอย่างต่อเนื่อง

หากเขาจะเป็นพระเอก เขาก็คงเป็นเพียงแค่พระเอกในฝันของเธอเท่านั้น ไม่มีวันจะเป็นพระเอกในชีวิตจริงของผู้หญิงแสนธรรมดาอย่างเธอ

“ห้องกานต์ยืมอะไรหรือครับ” คำถามและสีหน้าขงของกันต์ดึงเธอออกมาจากความคิดที่เริ่มเผลอเผลอออกไปอีกรอบ

วิราภานต์หันไปสบตาผู้ชายที่หันหลังกลับมาถามเธอด้วยท่าทีสงสัย ก่อนจะเผยยิ้มกว้างเพราะไม่อาจปิดบังความเขินอายและดวงตาที่เต็มไปด้วยแวววาว หวังว่ากันต์คงไม่เก่งพอที่จะทะลุทะลวงเข้ามาถึงอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเธอในยามนี้ได้ ไม่อย่างนั้นเธอคงจะต้องเอาปี๊บคลุมหัวเดินเข้าไปพบกับเจ้านายในครั้งแรกเป็นแน่

“เปล่าหรือคะพี่กันต์ เรารีบเข้าไปข้างในกันเถอะคะ ประเดี๋ยวท่านรองจะรอนาน” หญิงสาวรีบหันเหความสนใจจากกันต์เสียก่อนที่จะเปลือยแสดงพิรุชออกไปมากกว่านี้

แต่คำพูดของวิราภานต์กลับทำให้กันต์ซึ่งผลักประตูแง้มเข้าไปได้เพียงนิดเดียวต้องระเบิดหัวเราะออกมาด้วยเสียงที่ค่อนข้างดัง ยิ่งขึ้นทั้งชั้นตอกอยู่ในความเงิบเพราะไม่มีใครอื่นเข้ามาวุ่นวายด้วยแล้ว เสียงของกันต์จึงดังมากพอที่จะเล็ดลอดประตูที่แง้มอยู่เพียงนิดเข้าไปให้คนข้างในได้ขมวดคิ้วมุ่น

รติศจดจำเสียงของมือขวาคนสนิทได้เป็นอย่างดี แต่ที่เขาแปลก

ใจก็คือ เสียงหัวเราะที่เปิดเผยนั้นแทบจะไม่ใช้กันต์คนเดิมที่เคยเอาแต่คร่ำเคร่งกับงานเลยสักนิด คิดได้เพียงเท่านั้น คิวที่ขมวดมุ่นอยู่เพียงนิดก็เริ่มผูกปมแน่นเข้าไปอีก เมื่อตระหนักแน่แก่ใจที่ว่า ใครคือคนที่ทำให้มือขวาที่เคยเอาแต่คร่ำเคร่งกับงานของเขาเปลี่ยนไปได้ในระยะเวลาอันรวดเร็วเช่นนั้น

รติคเคาะด้ามปากกาก็บโตะทำงานหลังจากที่เพิ่งเซ็นเอกสารเสร็จ ชายหนุ่มตระหนักชัดขึ้นมาอีกนิดว่า

‘ไม่ใช่สิ! นี่ไม่ใช่ระยะเวลาอันรวดเร็วอย่างที่เข้าใจเสียแล้ว ชายหญิงสองคนข้างนอกนั้นติดต่อกันมานานกว่าสองปีแล้วด้วยคำสั่งของเราเองนี่นา’ สีหน้าของชายหนุ่มหลังโตะทำงานเคร่งขรึมขึ้นทันที

วิรากานต์ยังคงยืนจ้องหน้ากันต์ด้วยความแปลกใจอยู่ที่หน้าประตูห้อง “ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่ากานต์พูดอะไรผิดไปหรือเปล่าคะ” หญิงสาวตัดสินใจถาม

กันต์หยุดหัวเราะ หากยังมีอาการอกระเพื่อมอย่างคนพยายามอดกลั้น “ขอโทษที่นะน้องกานต์ แต่พี่ขำมากจริงๆ ถ้าบอสได้ยินกานต์เรียกเขาว่าท่าน รับรองว่าหนวดของเขาคงได้กระตุกแน่ๆ” กันต์หัวเราะร่วนอีกครั้ง

“ก็กานต์ไม่รู้ว่าจะต้องเรียกอะไรนี่คะ เลยเรียกตามตำแหน่งของท่าน” หญิงสาวแก้เก้อ นึกกระดากอายขึ้นมาบ้าง

“เอาเถอะ เต็มวพอเข้าไปแล้วก็ถามบอสเอาเองก็แล้วกันว่าจะให้เรียกว่าอะไร แต่ที่รับรองว่าเขาคงจะไม่พิสมัยคำว่า ‘ท่าน’ แน่ๆ” กันต์พูดก่อนจะผลึกประตูห้องทำงานออกกว้าง และผายมือเชิญให้สุภาพสตรีเดินนำเข้าไปก่อน

เพราะเสียงหัวเราะที่ดังเล็ดลอดเข้ามาก่อนหน้านี้แน่ๆ ที่ทำให้หญิงสาวผู้มาเยือนไม่ได้เห็นภาพเจ้าของห้องนั่งรอเธออยู่ด้วยสีหน้าอย่างที่จะเป็น เบื้องหน้าของเธอคือชายในชุดทำงานที่กำลังคร่ำเคร่งอยู่

กับกองเอกสารโดยไม่ยอมเสียเวลาเงยหน้าขึ้นมามองคนที่มาใหม่สักนิด หรืออีกนัยหนึ่ง เธอคงไม่มีความสำคัญมากพอที่จะทำให้ร่องประธานกรรมการของ Jim จำเป็นจะต้องให้ความสนใจมากกว่ากองเอกสารที่มีมูลค่านับล้านตรงหน้านั้นก็ได้

“ฝันไปเองแท้ๆ วิศวกรานต์” ถ้อยกระซิบแผ่วเบาเล็ดลอดผ่านริมฝีปากรูปกระจับ เขาเสียดจนเจ้าของห้องไม่ได้ยิน

“อะ แอ่ม”

เสียงที่ดังขึ้นจากทางด้านหลัง ทำลายความเงียบและความรู้สึกน้อยใจชั่ววูบของหญิงสาวที่ยืนอยู่กลางห้องทำงานแสนเรียบหรูและกว้างใหญ่ สมฐานะเจ้าของอาณาจักรแห่งนี้

วิศวกรานต์พยายามปรับสีหน้า ในขณะที่ชายอีกคนที่คร่ำเคร่งกับงานตรงหน้าเป็นฝ่ายเงยหน้าขึ้นมามาร่วมๆ กับวางปากกาในมือลงบนโต๊ะทำงาน

“มีอะไรติดคอนักหนาหรือกันต์” น้ำเสียงเข้มถามขึ้น โดยไม่ได้หันมาสนใจหญิงสาวที่กำลังยืนค้ำงอยู่แม่แต่น้อย

ความมั่นใจเมื่อแรกเริ่มนั้นหดหายไปอย่างประหลาด บัดนี้วิศวกรานต์คือมนุษย์ตัวเล็กๆ เมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่ของ Jim และเมื่ออยู่ต่อหน้าร่องประธานอย่างรติศ ความคิดแรกเริ่มที่อยากจะพบหน้าเขาจางหายไป ยิ่งเข้าใกล้ เขากลับยิ่งลอยห่างไกลไปจากเธอมากกว่าเดิมเสียอีก

“เปล่าครับ เพียงแต่รู้สึกกระคายเคืองนิดหน่อย สงสัยเมื่อคืนจะนอนตากแอร์มากไปนะครับ” นั่นคือคำแก้ตัวของกันต์

“ไม่สบายก็หัดดูแลตัวเองให้ดีๆ น้อย ฉันยังต้องพึ่งนายไปอีกนาน” รติศกระแทกเสียงตอบอย่างหงุดหงิด เขารู้ว่าอีกฝ่ายจงใจล้อเลียน

“ครับ บอส” กันต์ทิ้งท้าย ก่อนจะขยับเข้ามาถึงเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน

ของเจ้านายออก และผายมือเชื้อเชิญให้หญิงสาวนั่งลง

“ขอบคุณนะคะพี่กัณฑ์ ขออนุญาตนะคะท่านรอง”

รติศขมวดคิ้วอีกครั้ง ไม่ชอบใจกับถ้อยคำเรียกขานนั้นเลยสักนิด
 วิวรากานต์เรียกมือขวาของเขาอย่างสนิทสนม แต่กับเขานั้นกลับกลายเป็น
 อีกเรื่อง ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นเพื่อสบตากับหญิงสาวที่กำลังรอคำอนุญาต

วิวรากานต์ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาคนนี้อาจจะไม่ได้สวยงามน่า
 หลงใหลเหมือนกับนางแบบชุดพินาเล อัญมณีแห่งท้องทะเลในคำเค็นั้น
 แต่เธอก็ไม่ใช่เด็กกะโปโลในชุดนักศึกษาที่มีโอกาสเข้ามาพบกับกัณฑ์ที่นี้
 เมื่อสองปีก่อน

ในวันนั้น เขาแค่เผชิญมีธุระต้องเดินผ่านห้องประชุมเล็ก กระนั้น
 ภาพเด็กสาวในชุดนักศึกษา ในวัยผลิบานก็ยังประทับอยู่ในความทรงจำ
 ของเขาจนกระทั่งบัดนี้

ทว่าวันเวลาและประสบการณ์ต่างบ้านต่างเมือง หล่อหลอมและ
 กล่อมเกล่าให้วิวรากานต์กลายเป็นหญิงสาวสะพร่งคนใหม่ที่สวยเตะตา
 ความสวยผุดผาดของเธอคงทำให้ผู้ชายหลายคนต้องเหลียวมองซ้ำแล้ว
 ซ้ำอีก และที่สำคัญ ภาพเด็กน้อยตื่นโลกกว้างคนนั้นได้หายไปจนหมด
 ลึน ที่เหลืออยู่คือหญิงสาวสวยที่เต็มไปด้วยความมั่นใจในตัวเองอย่าง
 ล้นเหลือและชวนมอง

“เซิญ” รติศบ้งคับตัวเองให้เอ่ยคำอนุญาตออกไป ก่อนที่จะมีใคร
 จับพิรุณได้

“ขอบคุณคะท่าน” หญิงสาวพูดไม่ทันจบก็มีเสียงขัดขึ้นมาจนได้

“เรียกอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่ท่าน ฉะนั้นไม่แก่ขนาดนั้นเสียหน่อย” รติศ
 พูดด้วยน้ำเสียงขรั่มๆ บวกกับสีหน้านิ่งๆ ที่ทำให้คนที่ทรุดตัวลงนั้น
 ไปต่อไม่ถูก

“เอ่อ ค่ะ ถ้าอย่างนั้นจะให้ดิฉันเรียกว่าอะไรคะ”

“บอกแล้วไง เรียกอะไรก็ได้ แต่ไม่ใช่คำว่าท่าน อ้อ แล้วก็ช่วยแทน

ตัวเองด้วยชื่อที่พอแล้ว ไม่ต้องใช้ดิฉัน เข้าใจไหม” เขาสั่งด้วยน้ำเสียงที่พยายามบังคับไม่ให้หยุดหึง ในขณะที่ยู่แว่วเสียงหัวเราะในลำคอจากใครอีกคน

“ถ้าอย่างนั้น กานต์ขอเรียกบอสแล้วกันนะคะ” วิรากานต์ลอบพิศไปหน้าเครื่องซีรมของเจ้านายเป็นครั้งแรก

รติศไม่ต้องทำอะไรเลย แค่เขาทำหน้าที่ๆ ก็สามรถทำให้ใครสักคนหลงรักได้ไม่ยาก สีหน้ากับแววตาของเขาสะกดทุกคนให้ศิโรราบได้อย่างน่าประหลาด

“ก็ยิ่งดี” เจ้านายของเธอพูดอีกครั้ง ก่อนจะหันไปทางกานต์ และฝายนั้นก็เหมือนจะรู้ตัว

“ผมออกไปรอข้างนอกก่อนนะครับบอส น้องกานต์”

ลับร่างของกานต์ไปแล้ว วิรากานต์จึงต้องเผชิญหน้ากับเจ้านายเพียงลำพัง ไม่มีพี่ชายใจดีอยู่ข้างๆ พอให้ใจขึ้น หากหญิงสาวก็พยายามข่มความตื่นเต้น เธอเองก็ผ่านการทำงานกับผู้คนมาพอสมควร

รติศเป็นเพียงเจ้านายคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีอะไรที่จะต้องกลัว แม้จะบอกตัวเองอย่างนั้น แต่หญิงสาวรู้ดีว่า เจ้านายคนนี้ไม่เหมือนคนอื่น

เขาคือคุณพ่อขायวที่เธอเฝ้ารอจะได้พบเจอ

“พักผ่อนเต็มที่แล้วใช่ไหม” นั่นคือคำถามแรกที่เขาถามเธอ

วิรากานต์เงยหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่มอีกครั้ง “กานต์ได้พักเต็มที่แล้วค่ะ พร้อมจะทำงานได้ทันที”

ไม่รู้อุปาทานหรือเปล่า ที่เธอพบว่าอารมณ์ของเขาเย็นลงแล้ว สีหน้าของเขาอ่อนโยนและอบอุ่นดังที่เธอเคยจินตนาการเอาไว้แทบไม่ผิดเพี้ยน ท่าที่แข็งเกร็งในตอนแรกค่อยๆ ผ่อนคลายลง ตอบคำถามได้อย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น

“ดีมาก ถ้าอย่างนั้นวันนี้ให้กานต์พาไปทำความรู้จักกับ Jim ให้เต็มที่นะ แล้วก็กลับบ้านไปเก็บกระเป๋าสำหรับหนึ่งอาทิตย์ ฉันจะพาเธอ

ไปดูงาน ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม” รติคั้ง พร้อมกับคำถามที่ทำให้คนฟัง
 คิ้วขมวด

เธอจะปฏิเสธได้อย่างไร “ขอถามได้ไหมคะว่าจะให้กานต์ไปที่ไหน
 อย่างน้อยกานต์ต้องบอกแม่ก่อน ท่านจะได้ไม่เป็นห่วง” ประสภารัตน์ใน
 ต่างแดนสอนให้เธอไม่ควรประมาท

“ดีมากที่กล้าถาม ฉันจะพาเธอไปนครศรีธรรมราช เธอคงไม่รู้ว่า
 ที่ฉันตัดสินใจให้ทุนเธอ เพราะต้องการจะให้เธอมาช่วยดูแลธุรกิจ
 เครื่องเงิน เครื่องถม ซึ่งเป็นมรดกตกทอดของคุณแม่ฉันเอง และฉันก็
 ตั้งใจกับงานนี้มาก เธอจะช่วยฉันได้ใช่ไหม วิรา กานต์”

ความน้อยเนื้อต่ำใจเมื่อแรกเริ่มนั้นปลิวหายเป็นปลิดทิ้ง เหลือเอา
 ไว้เพียงแคความรู้สึกตื่นเต้นยินดี วิรา กานต์ต่ออยากจะทำให้ความปรารถนา
 ของเขาเป็นจริงให้ได้เสียในวันนี้พรุ่งนี้

“คะ กานต์จะเอาความรู้ความสามารถที่มีทั้งหมดมาทำงาน
 โพรเจกต์นี้ให้สำเร็จอย่างที่บอสดต้องการให้ได้ จะทำให้เต็มที่ที่สุดคะ”

คำยืนยันอย่างเต็มใจของเธอ ทำให้วิรา กานต์ได้เห็นรอยยิ้มของ
 เจ้านายเป็นครั้งแรก ช่วงขณะนั้น โลกทั้งใบสดใส เธออยากจะทำทุกอย่าง
 ให้สมหวังตั้งใจเขาให้ได้เสียเดี๋ยวนี้เลย

“ดีมาก”

3

เยือนถิ่นแดนใต้

ในที่สุดวิรากานต์ก็เริ่มทำหน้าที่ในฐานะพนักงานของ Jin เต็มตัวเสียที เป็นการทำงานครั้งแรกที่ต้องเดินทางนอกสถานที่ไปพร้อมๆ กับรองประธานกรรมการสองต่อสอง

“เธอไม่เสียใจเหรอ ที่อุตส่าห์ไปจำเรียนถึงเมืองนอกเมืองนา แต่จะต้องมาชุกอยู่กับเครื่องเงิน เครื่องถม แทนที่จะได้ไปออกแบบเครื่องเพชร หรืออัญมณีมีค่าอย่างอื่นของ Jin” รติศถามขึ้นขณะกำลังขับรถ โดยมีวิรากานต์นั่งเคียงข้าง

ชายหนุ่มอยากให้อวิรากานต์ได้เที่ยวไปด้วยในตัว เพราะหญิงสาวยังไม่เคยเดินทางมาทางใต้ ที่สำคัญ เขาเห็นควรว่าจะมาอยู่เป็นอาทิศย์ก็เลยขับรถลงมาด้วยตัวเองแทนการนั่งเครื่อง

คำถามของผู้ที่มีฐานะเป็นเจ้านายทำให้คนถูกถามเปิดยิ้มกว้าง “ไม่เสียใจค่ะ กานต์ชอบเครื่องเงินอยู่แล้ว ที่สำคัญ กานต์เรียนเครื่องประดับไม่จำเพาะว่าจะต้องเป็นอัญมณีมีค่า แต่เราจะต้องสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเราต่างหาก”

คำตอบของเธอได้เพิ่มคะแนนบวกของตัวเองให้แก่เจ้านายไปอีกมาก เพราะรติศเพียงแค่มยิ้ม หากไม่ได้โต้ตอบกับเธออีก แต่กลับมองตรงไปข้างหน้า พาลูกน้องสาวคนใหม่ไฟแรงสูงสู้นำเน็ดแหล่งอารยธรรมแดนใต้

ต้นกำเนิดของมารดาที่รักยิ่งและเป็นต้นกำเนิดของเขาเช่นเดียวกัน
 หลังจากใช้เวลาขับรถมาตลอดทั้งวันโดยแวะพักตามปั้มน้ำมันและ
 ร้านสะดวกซื้อมาตลอดทาง ในที่สุดรถก็พาลูกน้องคนใหม่ที่ตอนนี้งำลัง
 กลับปุยอยู่ข้างๆ มาถึงจุดหมายปลายทาง ชายหนุ่มเปลือยกับคนเก่งที่
 เอาแต่ถ่ายรูปรมาตลอดทาง มีหน้าซำ้ถ้าทิวทัศน์ตรงไหนสวย เธอยังกล้า
 บอกให้เขาชะลอรถเพื่อให้เธอถ่ายรูปเสียอีก

มันน่าประหลาดที่ระยะเวลาเพียงแค่วันเดียวที่มีโอกาสได้ร่วมทาง
 กันมา กลับทำให้เขารู้สึกสนิทสนมใกล้ชิดกับหญิงสาวได้ถึงเพียงนี้

บางทีอาจเป็นเพราะทั้งเขาและเธอต่างเคยคุ้นนิสัยใจคอและตัวตน
 ของกันและกันผ่านตัวหนังสือมาก่อนหน้าแล้วก็เป็นได้

ชายหนุ่มจอดรถพร้อมกับเปิดประตูอ้อมไปอีกด้านเมื่อเห็นว่า
 หญิงสาวไม่มีทีท่าจะตื่น “ขนาดเปิดประตูรถแล้วก็ไม่รู้สึกตัวสักนิด
 มันน่าจะจับไปขายเสียจริงๆ” ท่าทางหลับสนิทและผ่อนคลายของวีรา-
 กานต์ทำให้เขาไม่อาจตัดใจปลุกเธอขึ้นมาได้ในทันที

รติศชะโงกหน้าเข้าไปหาอย่างลึมตัว ไม่รู้ว่าหญิงสาวที่กำลังหลับ
 ไม่รู้เรื่องราวอยู่ตรงหน้าดังตูดเขาให้เข้ามาใกล้ตั้งแต่เมื่อไร ใบหน้า
 เก๋เลี้ยงกลาและเปลือยตาที่กำลังหลับพริ้มของเธอช่างน่ามอง ผมที่มัด
 จุกเอาไว้เพียงลวกๆ มีบางส่วนหลุดรุ่มร่วงลงมาปรกต้นคอ ชายหนุ่มไล่
 สายตาไปยังชุดเสื้อยืดสีขาวทับด้วยเอี๊ยมขาสั้นลายสก๊อตที่ปลดสายออก
 ข้างหนึ่งได้อย่างเก๋ไก๋ ทำให้วีรากานต์ดูเด็กกลงกว่าอายุจริงไปอีกหลายปี

หญิงสาวดูเหมือนเด็กสาวบริสุทธิ์ผู้ผ่องรากับหยาดน้ำค้างยาม
 เช้า

พิดกับเขาที่แม่จะอยู่ในชุดลำลอง เลื้อยไปโล้กับทางเกวียน ก็ยัง
 ดูสูงวัยกว่าเธอไปอีกหลายปี ถ้าคนไม่รู้คงจะนึกว่าเป็นอาภกับหลานได้เลย
 ที่เดียว

“บ้าจริง มัวคิดอะไรอยู่เนี่ย” ชายหนุ่มดึงตัวเองกลับมาอีกครั้ง

แล้วตัดใจเรียกเธอ

“กานต์ตื่นเถอะ เรามาถึงบ้านแล้ว” เมื่อได้พูดออกไปแล้ว ประโยคนั้นกลับก่อความรู้สึกประหลาดขึ้นในหัวใจของคนเรียก แต่เขารีบปิดมันทิ้งไปเสียเมื่อหญิงสาวที่กำลังหลับเริ่มรู้สึกตัว

“อ้อย บอส ขอโทษค่ะ กานต์เผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แทนที่จะได้อยู่เป็นเพื่อนชวนคุย” วิศวกรานต์อุทานออกมาทันทีที่รู้สึกตัวตื่น และตระหนักได้ว่าตัวเองเผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

“ไม่เป็นไร อย่างน้อยฉันก็พาเธอมาที่บ้านแล้วอย่างปลอดภัย” รติศพูดพร้อมกับส่งรอยยิ้มที่หญิงสาวเห็นว่าใกล้เคียงเหลือเกิน

นาที่นั้นเองที่วิศวกรานต์รู้สึกตัวว่า บัดนี้เธออยู่ใกล้ชิดกับเจ้านายของตัวเองมากเพียงใด

“เอ่อ ค่ะ”

ท่าที่ประดักประเดิดของหญิงสาวทำให้คนปลุกรู้สึกตัว รติศถอยหลังออกห่างจากตัวรถไปยืนรออยู่ข้างๆ เหมือนเดิม ในขณะที่อีกฝ่ายกุกี้กัจจอลงมาจากรถ แต่ติดที่ยังมีเข็มขัดนิรภัยคาดอยู่ ร้อนถึงคนที่เพิ่งถอยออกมาหยกๆ ต้องชะงักหน้ากลับเข้าไปใหม่

“ขอโทษนะ แต่ถ้ามันว่แต่รอ สงสัยเธอคงไม่ได้ลงจากรถ” เขาระชิบอยู่ข้างๆ ไบหู มือเอื้อมไปปลดเข็มขัดนิรภัยออกให้ ในขณะที่เธอแทบหลับตาปีและกลั่นลมหายใจอย่างแข็งขัน ระยะเวลาไม่กี่วินาที ช่างยาวนานในความรู้สึกของหญิงสาวเหลือเกิน

นี่หากเธออึ้งกลับไปเล่าเรื่องนี้ให้แม่สนัฟง เขาจะต้องร้องกรี๊ดด้วยความตื่นเต้นเสียเป็นแน่

“ลงมาสิ ถึงบ้านแล้ว” รติศล่ำทับอีกคำรบ เมื่อเห็นว่าดีไซเนอร์สาวคนใหม่ของ Jim ยังนั่งกะพริบตาปริบๆ อยู่บนรถโดยไม่ยอมขยับเขยื้อนกายไปไหน

“ค่ะ” คำพูดของเจ้านายทำให้วิศวกรานต์ได้สติอีกครั้ง

หญิงสาวรีบลงจากรถเพื่อที่จะสูดอากาศบริสุทธิ์ของต่างจังหวัด เมฆครึ้มๆ ทำให้อากาศที่หน้าจะร้อนอบอ้าวกลับเย็นสบาย หญิงสาวกวาดสายตาไปรอบอาณาบริเวณกว้างขวางตรงหน้า มองเห็นบ้านหลังใหญ่ที่ก่อสร้างจากอิฐแดงตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงกลาง ถัดมาคือเรือนที่มีขนาดเล็กกว่าลักษณะคล้ายกับเรือนหลังใหญ่ แต่ป้ายที่ปักไว้ตรงสวนหย่อมด้านหน้าทำให้รู้ว่านั่นคือเรือนช่างเงิน ซึ่งคงเป็นสถานที่ผลิตเครื่องเงิน เครื่องถมดั่งที่รติคเคยเล่าให้ฟังคร่าวๆ

เงาร่างของบ้านที่ก่อด้วยอิฐกับบรรยากาศยามโพล้เพล้ก่อความรู้สึกผ่อนคลายในทันทีที่ได้สัมผัส สถานที่แห่งนี้เองที่รติคเรียกว่าบ้าน “รีบเข้าไปข้างในเถอะ ค่าแล้วเดี๋ยวน้ำค้างลงจะไม่สบายเอา” เจ้านายเอ่ยขึ้น เมื่อเห็นลูกน้องสาวยังคงเพิลิดเพลินอยู่กับบรรยากาศรายรอบ

“ขอทานต่ออยู่ต่ออีกนิดนะคะ บ้านบอสสวยมาก สวยทั้งบ้านแล้วกับบรรยากาศ” หญิงสาวพูดขณะคว่ำก้มลงขึ้นมาเก็บภาพยามโพล้เพล้ตรงหน้าเอาไว้อย่างไม่ยอมพลาดโอกาส

“ค่อยสำรวจวันพรุ่งนี้ก็ได้ วันนี้เมฆครึ้มแล้ว อีกประเดี๋ยวฝนคงจะตกลงมา ที่นี้ฝนตกชุกเกือบตลอดทั้งปี อีกอย่าง...ฉันหิว อยากอาบน้ำพักผ่อน ขับรถมาทั้งวัน” เขาพูดก่อนก้าวนำไป

“แต่กานต์...” หญิงสาวตั้งท่าจะค้าน

“ไม่มีแต่ เธอเพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรก ยังไม่รู้จักใคร มาเดินท่อมๆ อยู่รอบบ้าน ไม่กลัวโดนดักตีหัวเอาหรือไง” รติคไม่พูดเปล่า คำว่ามีของคนที่ยังอึดอดใจให้ออกเดินตามไปทันทีโดยไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายได้ตั้งตัว

วิรากานต์ที่กำลังถือกล้องค้างจึงต้องเร่งสาวเท้าตามชายหนุ่มไปอย่างเสียไม่ได้ “เดี๋ยวคะ แล้วกระเป๋າ”

“ก่องไว้ตรงนั้นแหละ เดี่ยวจะมีคนมายกไปวางที่ห้องให้เอง” รติคพูดแล้วสาวเท้าขึ้นไปบนบ้าน โดยไม่ได้ปล่อยมือของคนถามอีกเลย

กระทั่งก้าวเท้าข้ามธรณีประตูบ้านเข้าไปเจอกับคนเก่าแก่ที่ดูแลบ้านหลังนี้มาตั้งแต่สมัยมารดาของเขา แล้วยังเป็นแม่หมของเขากอีกด้วย

“มาถึงกันเสียที แม่ก็เป็นห่วง เห็นว่าเลยเวลาไปมาก กลัวจะไปเกิดอุบัติเหตุเสียกลางทางแทบแย่” เพ็ญเอ่ยออกมาด้วยความดีใจ ที่ได้เห็นนายหัวที่รักและเลี้ยงดูมาแต่เล็กแต่น้อยกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย

“ขอโทษครับแม่เพ็ญที่ทำให้เป็นห่วง พอตีผมต้องจอดรถให้เด็กอยากรู้อยากเห็นบางคนถ่ายรูปมาตลอดทางนะครับ ก็เลยมาถึงช้าไปสักหน่อย” รติศพูดพร้อมกับปล่อยมือของวิราภานต์ แล้วสวมกอดหญิงสูงวัยท่าทางใจดีที่แทนตัวเองว่าแม่

วิราภานต์เพ่งมองภาพตรงหน้าอย่างสนใจ นี่นะเธอประธานบริหารของอาณาจักรอัญมณีที่ยิ่งใหญ่

หญิงสูงวัยที่ยังคงเค้าความงามคมขำแบบฉบับของสาวชาวใต้ ที่แม่ผ่านวัยล่วงเลยมาก็ยังคงงดงามอยู่เสมอ เสื้อสีขาวลายลูกไม้กับผ้าลินินที่ถึงแม้จะเป็นผ้าเนื้อดีและเข้ากับบุคลิกอ่อนโยน แต่ก็ยังคงห่างไกลจากภาพของท่านประธาน วรจินดา จารุวาณิช ในจินตนาการของเธอเสียเหลือเกิน

หลังจากรติศโอบกอดผู้หญิงที่เขาเคารพเสมอแม่คนที่สองและปล่อยให้นางได้กอดรัดและซักถามจนพอใจแล้ว ชายหนุ่มจึงขยับตัวเพื่อที่จะแนะนำใครอีกคนให้เพ็ญได้รู้จัก หลังจากเสียมารยาทปล่อยให้หญิงสาวยืนรอกอยู่นาน โดยไม่ได้รับการแนะนำอย่างถูกต้องในฐานะเจ้าของบ้าน

“แม่เพ็ญครับ ผมมีคนที่แนะนำให้รู้จัก นี่วิราภานต์ ดีไซน์เนอร์คนใหม่ของ Jim เธอจะมาพักกับเราที่นี่ด้วยตลอดหนึ่งอาทิตย์นับจากนี้ ผมฝากแม่เพ็ญให้ช่วยดูแลเธอด้วยนะครับ”

คำแนะนำของรติศทำให้ผู้สูงวัยเลิกคิ้ว กระนั้นนางก็ยังสามารถเก็บอาการและความแปลกใจเอาไว้ได้อย่างแนบเนียน โดยไม่ทำให้อารมณ์

และแขกสาวที่จัดว่าเป็นผู้หญิงสวยและน่ารักได้สังเกตเห็น

จะไม่ให้แปลกใจได้อย่างไรกัน เพราะนอกจากกันต์แล้ว รติศไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนมาที่บ้านหลังนี้ ที่สำคัญ วรจินดารับรู้เรื่องนี้แล้วหรือยัง

“วิราภานต์ นี่แม่เพ็ญ แม่นมของฉันทเอง ท่านเลี้ยงฉันมาตั้งแต่เล็ก ๆ เป็นเหมือนแม่คนที่สองของฉัน”

คำแนะนำของรติศดึงความคิดของเพ็ญกลับมาอยู่ที่หญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง นางแปลกใจที่ชายหนุ่มแนะนำนางให้อีกฝ่ายได้รับรู้มากเกินไปกว่าปกติที่เขาเคยทำ

“สวัสดิ์คะคุณน้ำ” วิราภานต์รีบยกมือไหว้หญิงสูงวัย

คำบอกเล่าว่าเพ็ญคือแม่นมของเขาคลายความสงสัยในใจลง แต่จากการกระทำและคำแนะนำ ทำให้เธอรู้ว่าแม่เพ็ญคนนี้มีค่าสำคัญกับรติศมากทีเดียว

“ไหว้พระเถอะจะหนู ความจริงน้ำก็เป็นแค่แม่บ้านธรรมดาๆ เท่านั้นเอง นายหัวเขายกย่องน้ำมากเกินไป” เพ็ญบอกเล่าเรื่อยๆ ให้หญิงสาวครวญรับรู้ แม่ในใจจะนึกนิยมชมชอบที่วิราภานต์แสดงกิริยาอ่อนน้อม และไม่ถือตัวกับนางที่เป็นเพียงแม่นมของรติศเท่านั้น

นับว่าผู้หญิงคนนี้สอบผ่านในเบื้องต้น แต่หนึ่งอาทิตย์นับจากนี้จะเป็นเวลาสำคัญของบททดสอบที่แท้จริงต่างหาก

“ไม่ใช่หรอกค่ะ เพราะคุณน้ำคือคนสำคัญที่เป็นคนเลี้ยงบอสมาท่างหากละคะ ไม่อย่างนั้นวันนี้เราคงไม่มีเจ้านายที่เก่งและดีขนาดนี้”

“น้ำเข้าใจแล้วว่าทำไมวันนี้หนูถึงมาอยู่ที่นี่ จะว่าอะไรไหมถ้าน้ำจะขอเรียกหนูด้วยชื่อเล่นเหมือนกับนายหัว” เพ็ญพูดพร้อมกับรอยยิ้มที่คนฟังไม่เข้าใจเลยสักนิด แต่ความอารีของนางทำให้วิราภานต์ไม่ลังเลที่จะเอ่ยคำอนุญาตออกมา

“ได้สิคะคุณน้ำ คิดว่ากันต์เหมือนลูกหลานมาขออาศัยให้คุณน้ำ

ดูแลสักอาทิตย์นะคะ”

เรื่องทำคะแนนกับคนแก่ หญิงสาวไม่เป็นสองรองใคร ใ่วว่าจะต้องการพูดดีเพียงเพื่อเอาหน้า เพียงแต่เธอคุ้นเคยกับการคลุกคลีอยู่กับแม่มาตั้งแต่เด็ก ที่สำคัญ หญิงสูงวัยก็มีลักษณะบางอย่างคล้ายๆ กับมารดาที่แสนใจดีของเธอ จึงไม่ยากที่เธอจะสนิทใจด้วยโดยง่าย

“ม่่าแต่ซ่มกันไปซ่มกันมา ท้องผมร้องแล้วนะครับแม่เพ็ญ นี่ยังไม่ไต่กินอะไรมาเลยตั้งแต่เที่ยง” รติศโอดครวญก่อนที่แม่หนุ่มของเขาจะเปลอพูดอะไรออกไปมากกว่านี้

“ตายจริง หิวกันมากไหมคะ แม่เตรียมอาหารเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เชิญคุณๆ ไปล้างหน้าล้างตากันสักหน่อยดีกว่า เดี่ยวแม่ให้เด็กไปอุ่นกับข้าวแบบเดียว จะได้กินกันตอนร้อนๆ มาคะ หนูกานต์มากับแม่” หญิงสูงวัยจยข้อมือของหญิงสาวผู้เป็นแขกให้สาวเท้าเดินตามไป โดยที่วிரากานต์ไม่ได้เอะใจว่า หญิงสูงวัยเปลียนคำแทนตัวเองจาก ‘น้า’ ไปเป็น ‘แม่’ เสียแล้ว

คนเดียวที่เอะใจและเข้าใจในเจตนาอันดีก็คือชายผู้เป็นเจ้าของบ้านนั่นเอง รติศสายตึระชนะน้อยๆ ขณะเดินตามเข้าไปในบ้าน “แม่เพ็ญนะแม่เพ็ญ”

วிரากานต์นั่งเผชิญหน้าอยู่กับเจ้าของบ้านที่โต๊ะอาหาร แม้ว่าจะมีเพ็ญมานั่งอยู่ข้างๆ แต่การนั่งร่วมโต๊ะกับเจ้านายทำให้เธออดที่จะตื้นตันไม่ได้อยู่ดี

เขายังอยู่ในชุดเดิม แต่สิ่งที่เปลียนเปลงไปในความรู้สึกของเธอก็คือ ชายผู้นี้ได้ถอดมาดรองประธานของ Jim ที่ไปเสียแล้ว บุคคลตรงหน้าเธอคือชายหนุ่มที่อบอุ่นและอ่อนโยนเสมอเมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่เขารักอย่างเพ็ญ

“ทานกันเยอะๆ นะคะ มีแต่ของโปรดของนายหัวทั้งนั้น วันนี้แม่

เข้าครัวลงมือทำด้วยตัวเองเลยเชียว บางอย่างอาจจะสู้ฝีมือนายแม่ไม่ได้ แต่นายหัวจะต้องชอบแน่ๆ” เพ็ญเอ่ย ขณะตักอาหารจานโน้นจานนี้ใส่ลงไปในจานของชายหนุ่มที่นั่งฝั่งตรงข้าม

เพราะโต๊ะกลมในห้องนั่งเล่นเล็กๆ แท้ๆ เชียว ที่ทำให้ต้องหันหน้าเข้าหากันไปโดยปริยาย แต่เหตุผลของรติศक्ति์ฟังดูดี เมื่อมีกันแค่สามคน จะตั้งโต๊ะที่ห้องอาหารใหญ่ทำไมให้เสียเวลา เปลืองเนื้อที่ แถมดูวังเวงชอบกล โดยปกติแล้วรติศक्ति์ชอบรับประทานอาหารในห้องนั่งเล่นมากกว่า

“แม่เพ็ญเองก็ทานบ้างเถอะครับ มัวแต่ตักให้ผมจนจะล้นจานอยู่แล้ว เตี่ยวแขกของเราก็ได้กินข้าวเปล่ากันพอดี” เขาเอ่ยกับผู้หญิงสองคนไปในเวลาเดียวกัน ขณะตักกับข้าวไปวางในจานของทั้งคู่

ชายหนุ่มตักผัดสะตอกุ้งรสชาติจัดจ้านที่รู้ดีว่าเป็นของโปรดให้หญิงสูงวัย เลือกตักต้มกระดูกหมูอ่อนในชะมวงให้วีรกาหนัด เพราะไม่แน่ใจว่าหญิงสาวทานเผ็ดได้มากน้อยเพียงใด

ริมฝีปากหยักยกยิ้มเมื่อเหลือบเห็นแก้มของหญิงสาวเป็นสีระเรื่อขึ้นจากคำเย้าหยอกของตัวเอง

“เป็นยังงี้บางอาหารได้ พอทานได้ไหม” เขามีน้ำใจเอ่ยถามแขกสาวที่บ้าน

“อร่อยค่ะ ต้มเนื้อออกอมเปรี้ยวนิดๆ แต่กลมกล่อมแก้เลี่ยนได้ดีมากเลย ยิ่งนั่งรถมานานๆ ยิ่งช่วยเรียกน้ำย่อยได้มากทีเดียวค่ะ คงเป็นเพราะไปไผ่นี้ใช้ใหม่ค่ะ” หญิงสาวเอ่ยถาม ขณะใช้ช้อนตักไปไผ่สีน้ำตาลอ่อนที่สุกเปื่อยขึ้นมาดู

“นั่นละ ไบชะมวงที่ทำให้ต้มกระดูกหมูมีรสชาติอมเปรี้ยว ถ้าเปื่อยมากๆ ฉันเองก็ตักผสมกับน้ำซุปลงเข้าปากเลย รสเปรี้ยวจากไปไผ่จะเจือจางลงไปอยู่ในน้ำซूपแทน ถ้วยนี้เป็นที่เด็ดของแม่เพ็ญทีเดียวนะ” เจ้าบ้านหนุ่มแนะนำ อมยิ้มเมื่อเห็นแขกสาวลองตักน้ำซूपมาใส่ในช้อนที่มีไบชะมวงติดอยู่แล้วนำเข้าปากที่ละนิด ก่อนจะกินเข้าไปเติมคำ

รติศลอบมองหน้าของเพ็ญที่นั่งยิ้มมองหญิงสาวอย่างเอ็นดูอยู่ก่อนแล้ว โดยไม่คิดจะพูดอะไรให้อีกฝ่ายรู้ตัวแต่อย่างใด วิราภานต์สอผ่านในด่านของเพ็ญ เห็นทีว่าหญิงสาวคงอยู่ที่นั่นอย่างสงบได้อย่างน้อยก็หนึ่งอาทิตย์เต็มๆ โดยที่ไม่มีใครโทร. ไปรายงานมารดาของเขา

“อร่อยมากเลยคะ กานต์เพิ่งเคยทานเป็นครั้งแรก อย่างนี้ถ้ากลับกรุงเทพฯ ไป กานต์จะหาต้มกระดูกหมูอ่อนใบชะมวงอร่อยๆ ที่ไหนทานได้อีกล่ะคะคุณน้า”

เมื่อได้ยินว่าเป็นเมนูเก่งของเพ็ญ วิราภานต์จึงไม่รีรอที่จะเอ่ยชมซึ่งคำชมของเธอไม่ได้เกินจริง รสมือของแม่นมเจ้านายนั้นเข้าขั้นฝีมือระดับก๊ก แต่เจ้าตัวกลับถ่อมตนว่ามารดาแท้ๆ ของรติศทำได้ร่อยกว่าเสียอีก

หากเป็นจริงดังนั้น วรจินดา จารุวานิช คงจะเป็นผู้หญิงที่เก่งรอบด้าน ทั้งความสวย สง่า ความสามารถในหน้าที่การงานจนเป็นที่ประจักษ์ในตำแหน่งนักธุรกิจหญิงแถวหน้าของเมืองไทย แถมยังมีเสน่ห์ปลายจวักเป็นแม่ศรีเรือนสมบูรณ์แบบขนาดนั้น ยากที่จะมีหญิงใดมาเทียบเคียงได้

หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะแอบมองผู้ชายตรงหน้าอีกครั้ง รติศมีต้นแบบเป็นผู้หญิงที่ทั้งสวยและเก่งรอบด้านอยู่กับตัว ผู้หญิงที่จะมีโอกาสก้าวเข้าไปยืนเคียงข้างเขาได้ คงจะหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร

“ถ้าหนูกานต์อยากทานก็ให้นายหิ้วพามาที่นั่นสิคะ รับรองว่าแม่จะทำให้สุดฝีมือเลยคะ” เสียงของเพ็ญดึงแขกสาวออกจากภวังค์

วิราภานต์เผลอสลัดศีรษะที่เธอปล่อยความคิดไปในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันตัวเองอีกครั้ง

หญิงสาวหันไปยิ้มกับผู้อาวุโสสูงสุดในห้องนั้น เธอรู้ดีว่าการมาเยือนนครศรีธรรมราชในครั้งนี้เป็นการทำงานนอกสถานที่เฉพาะกิจเท่านั้น เมื่อเสร็จธุระ ชีวิตส่วนใหญ่ของเธอก็คงจะกลับไปอยู่ที่ Jim และเริ่มต้นงานโปรเจกต์ใหม่ตามแต่ที่รติศจะมอบหมายให้ทำ

“แม่เพ็ญไม่ต้องห่วงหรอกครับ ถึงเราจะมาอยู่ที่นี้แค่อาทิตย์เดียว เพื่อให้กานต์ได้ศึกษาเครื่องเงินของคุณแม่ให้เต็มที่ แต่หลังจากกลับไป เขาจะต้องลงมาที่นครฯ อีกบ่อยๆ เพราะผมตั้งใจจะมาดูแลเรื่องเครื่องเงินและเริ่มทำการตลาด แล้วก็จะขยายไปต่างประเทศด้วย” รติศยิ้มละไม หันไปสบตาวีรากานต์

“ผมให้กานต์เป็นคนคุมโปรเจกต์นี้ แม่เพ็ญคงได้ทำอาหารให้เธอทานอีกหลายมื้อครับ เผลอๆ เธออาจจะมาบ่อยจนพูดภาษาใต้ได้เสียด้วย” รติศอธิบายพร้อมรอยยิ้ม พลอยทำให้วีรากานต์ทราบนแผนการคร่าวๆ ของเจ้านายเสียด้วยเลย

ถ้าเป็นอย่างที่ชายหนุ่มพูดจริงคงจะดีไม่น้อย นอกจากวีรากานต์จะได้ออกแบบเครื่องเงินที่เธออยากทำมานาน ยังมีโอกาสได้มาเที่ยวภาคใต้บ่อยครั้งขึ้น แค่มาสัมผัสเพียงเท่านี้เธอก็รู้สึกว่ามีอายุ ผู้คนยิ้มแย้มเป็นกันเอง จริงใจ และที่สำคัญ บรรยายภาคสวยงามและสงบเงียบ คงทำให้เธอคิดงานดีๆ ออกมาได้มากกว่าจะอุดอู้อยู่แต่ในกรุงเทพมหานคร

เพ็ญลอบพิศใบหน้าของหญิงสาวที่นั่งก้มหน้ารับประทานอาหารอยู่เสียบๆ แรกทีเดียวนั้น นางเข้าใจแค่ว่าหญิงสาวคงติดตามรติศมาดูงานแค่ชั่วระยะเวลาไม่นานแล้วก็กลับไป แต่หากนายหัวไว้ใจมอบหมายโปรเจกต์งานสำคัญนี้ให้วีรากานต์ดูแล นั่นย่อมหมายความว่า หญิงสาวคนนี้จะต้องมีความสำคัญมาก

คนที่ใกล้ชิดอย่างนางรู้ดีว่า เรือนช่างเงินมีความสำคัญต่อจิตใจของนายแม่มากมายเพียงใด ซึ่งรติศเองก็รับรู้ถึงความสำคัญในขั้นนี้มาโดยตลอด

หญิงสาวคราวลูกคนนี้มีสิ่งใดที่ทำให้นายหัวไว้วางใจได้มากถึงเพียงนี้ ผู้ที่อาบน้ำร้อนมาก่อนครุ่นคิด

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลยละ แม่จะได้ไม่เหงา ลำพังนายหัวมัวแต่ทำงานนานๆ ถึงจะมาหาแม่สักที คราวนี้แม่จะได้ไม่ต้องง้อนายหัวอีกแล้ว” เพ็ญ

แกลังกระเช้า ค่อนข้างมั่นใจว่า หากวิรากานต์ไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงเทพฯ กับนครศรีธรรมราช พ่อคุณหนูนหัวของนางเองก็คงจะเจียดเวลาที่เคยยุ่งยากกลับมาหาได้บ่อยขึ้น

“อ้าว ไม่ทันไรแม่เพ็ญก็เห็นคนอื่นดีกว่าผมเสียแล้วหรือครับ” ชายหนุ่มแกลังโอดไม่จริงจังก่อนจะหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นวิรากานต์ทำหน้าตาเหลวหลา ในขณะที่เพ็ญแสรังดีแขนเขาเบาๆ ไม่จริงจังก่อนที่เขาจะตักแกงส้มໄ໊ปลาให้วิรากานต์เพิ่ม

“ขอบคุณค่ะ”

“ไม่ผิดอย่างที่คิดໄ໊ใหม่”

“กานต์ทานเผ็ดได้คะ แล้วแกงส้มนี้ก็อร่อยมาก เมื่อก่อนกานต์มีเพื่อนเป็นคนໄ໊ เขาเคยพาไปทานข้าวแกงໄ໊บ่อยๆ ขอบอกว่าชอบมากคะ” เธออวด

“อ้าว แล้วก็ไม่บอก ที่แรกฉันก็กลัวว่าเธอจะทานเผ็ดໄ໊ไม่ได้เลยตักให้แต่จໄ໊ๆ ที่ไหนໄ໊เป็นเขียนแกงໄ໊ซะงั้น เห็นที่วากันต์จะมีคู่แข่งแล้วนะนี่ รายนั้ก็ชอบทาน แต่ทานที่ไรก็เผ็ดจนต้องต้อมน้ำตามเป็นໄ໊องทุกที่” ชายหนุ่มเล่าขำๆ

“จริงหรือคะ” เธอถามย้าเหมือนໄ໊ไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็รู้ดีวารถคองໄ໊ไม่โกหก

“ก็จริงนะสิ เขาชอบทานอาหารໄ໊ตมมาก แต่จะไปทานที่ไหนก็ตองเหลียวมองรอบร้านให้แน่ใจว้าไม่มีสาวๆ นั้อยู่ในร้าน เพราะกลัวจะเสียเซิง”

คำบอกเล่านี้เรียกเสียงหัวเราะจากเพ็ญ ซึ่งพอจะรู้ดีอยู่แล้วจากการที่กานต์เคยตามรถคมาที่นี้ แล้วถูกรวจินดาบังคับให้กินค้วกลึงจนหน้าแดงก้า

“บอสเล่าเสียนี้ภาพตามออกเลยคะ พี่กานต์ผิวขาวมาก ยิ่งทานเผ็ดเข้าไป ปากก็จะมีแดง แต่คิดก็อยากเห็นแล้ว คงตลกน่าดู”

“ใช่ ตลกมาก” คำว่าพีกันต์ที่วิรากานต์เอ่ยถึงอย่างสนิทสนมทำให้เขารู้สึกหงุดหงิด แต่บรรยายภาคในวันนั้นก็ดีเกินกว่าที่จะมาใส่ใจกับเรื่องเล็กน้อย อย่างน้อยวันนี้พนักงานใหม่ของ Jim ก็ไม่ทำตัวเกร็งเมื่ออยู่ต่อหน้าเขอีกแล้ว

มือค้ำจบลงด้วยการเสิร์ฟผลไม้ โดยมีวิรากานต์ติดสอยห้อยตามเพ็ญเข้าไปในครัว แรกทีเดียวนางไม่ยอมเพราะอยากให้หญิงสาวได้พักผ่อนตามสบาย แต่วิรากานต์กลับตื้อกว่าที่คิด เมื่อสามารถทำให้เพ็ญใจอ่อนยอมให้เธอตามเข้าไปในครัวจนได้ ชายหนุ่มจึงถือโอกาสเดินสำรวจบ้านที่ไม่ได้กลับมาทานเกือบเดือน เป็นการช่วยย่อยอาหารไปด้วยในตัว

รติศแทบไม่ได้คิดหาเหตุผลเลยว่า สาเหตุที่ทำให้เขาเจริญอาหารมากเป็นพิเศษจนต้องเติมข้าวถึงสองครั้งนั้น เป็นเพราะความหิวจัด หรือเป็นเพราะอะไรกันแน่

วิรากานต์กลับออกมาที่ห้องโถงด้านหน้าอีกครั้ง เพราะเพ็ญไล่ให้ขึ้นไปพักผ่อนข้างบน ส่วนนางจะเป็นคนปิดไฟและสำรวจครัวเป็นคนสุดท้ายซึ่งเป็นหน้าที่ประจำวัน หญิงสาวจึงเดินนำออกมาก่อนโดยไม่รู้ว่า จะหาทางขึ้นไปห้องพักได้อย่างไร เพราะไม่รู้ว่ายู่ตรงส่วนไหนของบ้านที่สำคัญ กระเป๋าของเธอบัดนี้ไปนอนรอเจ้าของอยู่เสียที่ใด

“แล้วจะหาห้องนอนถูกได้ยังไงล่ะเนี่ย” เธอบ่นออกมา ตั้งใจจะยืนรอเพ็ญอยู่ตรงนี้ เพราะในบ้านนั้นนอกจากรติศแล้ว คงมีแต่นางเท่านั้นที่ช่วยเธอได้ทุกอย่าง

“ก็ไปกับฉันไง” เสียงหัววุ่นดังแทรกขึ้นมา รติศก้าวออกมาจากหลังแจกันลายมังกรใบใหญ่ อากาศยกมือขึ้นทาบอกของวิรากานต์บ่งบอกว่าเธอคงตกใจไม่น้อย ทำให้รติศเปิดยิ้มอีกครั้งโดยที่ไม่มีเสียงหัวเราะเล็ดลอดออกมา แต่เพียงเท่านั้นก็ทำให้คนเป็นแขกอายุได้ไม่ยากเลย

“บอส ตกใจหมดเลยคะ นึกว่าขึ้นไปพักผ่อนแล้วเสียอีก”

“ฉันก็เดินเล่นอยู่แถวๆ นี้อย่างอาหารรอเธอ”

เขาตอบกลับมาเรียบๆ แต่คำพูดนั้นกลับก่อความรู้สึกประหลาด
ขึ้นในหัวใจของคนฟัง

“เธอคิดว่าเจ้าบ้านที่ไหนจะปล่อยให้แขกยืนแคว้งอยู่กลางบ้าน แล้ว
ตัวเองไปนอนพักสบายใจเฉิบล่ะ”

คำพูดต่อมาของรติศ ทำให้หัวใจที่เพิ่งจะพองพุ่มนอยบลง เขา
แค่เป็นห่วงเธอตามประสาเจ้าของบ้านที่ดีเท่านั้นเอง

“แต่บอสไม่จำเป็นต้องอยู่รอดด้วยตัวเองก็ได้นี่คะ น่าเพี้ยนก็อยู่
เดี่ยวก็คงพากันตไปที่ห้องได้”

เธอแย้งด้วยความเกรงใจ สำนึกถึงสถานะของตัวเองที่ว่าเธอเป็น
ถึงรองประธานใหญ่ของ Jim ในขณะที่เธอเป็นเพียงมดงานเกิดใหม่ตัวหนึ่ง
เท่านั้นเอง

“จะไปรบกวนคนแก่ทำไม นึกก็เกือบสามทุ่มแล้ว เป็นเวลาพักผ่อน
ของแม่เพี้ยน ตามฉันมาดีกว่า”

เขาเดินนำ แต่คนที่ถูกชวนกลับยังยืนนิ่งตรงตำแหน่งเดิม ไม่
ขยับเขยื้อน

“ทำไมยังยืนนิ่งอยู่อีกล่ะ” รติศหันกลับมาถาม

“เอ่อ... คือ” วิศวกรันต์พูดไม่ออก ได้แต่ยืนจ้องหน้าเจ้านาย

แม้ว่าเธอจะเคยไปใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศถึงสองปีเต็ม แต่เมื่อกลับ
มาอยู่ที่เมืองไทย การจะเดินตามหลังผู้ชายคนหนึ่งขึ้นไปยังห้องนอนก็ดู
จะเสี่ยงเกินไป แม้ว่าจะรู้สึกอุ่นใจยามที่อยู่ใกล้เขามากเพียงใด แต่ความ
เชื่อใจเพียงเท่านี้เพียงพอหรือที่จะเสี่ยง

“ฉันแค่จะไปส่งเธอที่ห้องเท่านั้น ไม่ต้องห่วงหรอก ห้องนอนของ
เธออยู่ห่างจากห้องของฉันที่อยู่ริมสุด ส่วนห้องนอนแขกที่จัดไว้ให้เธออยู่
ติดกับห้องของคุณแม่อีกที” รติศอธิบายเสียงเรียบ ไม่บอกความรู้สึกใดๆ

“มีแค่เราที่พักอยู่สองคนเท่านั้นหรือคะ แล้ว...น้ำเพ็ญ” วิราภานต์
ปล่อยคำพูดให้หยุดค้างเอาไว้ ไม่แน่ใจว่าควรจะพูดสิ่งใดต่อไป

“แม่เพ็ญพักห้องริมบันได อยู่ก่อนห้องเธออีกห้อง ชั้นเดียวกับเรา
นี่แหละ คราวนี้จะไปได้หรือยัง” เขาถามเสียงเข้มขึ้นจนคนฟังรู้สึกได้

“เอ่อ ค่ะ ไปค่ะไป” หญิงสาวพูดไม่ทันจบ ก็แทบจะต้องวิ่งตาม
เจ้าของบ้านขึ้นบันไดไป ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมท่าทีของเขาจึงได้หุนหันเช่น
นี้

ในที่สุดเธอก็วิ่งตามมาทัน เมื่อรถหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องห้อง
หนึ่ง เมื่อเธอก้าวไปถึง อีกฝ่ายก็เปิดประตुरอท่า แล้วผายมือเชิญให้เธอ
เข้าไปข้างใน

“นี่ห้องของเธอ กระจ่างอรอยู่ในห้องเรียบร้อยแล้ว”

“ค่ะ ขอบคุณมากนะคะที่กรุณา” หญิงสาวพิมพ์ขอบคุณ สัมผัส
ได้ถึงท่าทีห่างเหิน มึนตึง ไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“ไม่เป็นไร เข้าไปพักผ่อนเถอะ เดินทางเหนื่อยมาทั้งวัน พรุ่งนี้ไม่ต้อง
รีบตื่น ลักสายๆ หนอยค่อยลงไป ผื่นดินะ” รติศปรับน้ำเสียงของตัวเอง
ให้อ่อนลง

“ค่ะ กานต์คงจะหลับเป็นตายแน่ๆ” เธอแทบจะทำหน้าไม่ถูกกับ
คำว่า ‘ผื่นดี’ และท่าทีที่เปลี่ยนไปมาอย่างรวดเร็วของรติศ

“แค่หลับก็พอ เพราะถ้าเธอเป็นอะไรไป ฉันคงไม่ชอบใจนัก”

เขาเอ่ยแย้ง ก่อนที่จะสาวเท้าเดินจากไป ทั้งหญิงสาวเอาไว้ตรงนั้น
พร้อมกับความไม่เข้าใจที่เกิดขึ้นมาอีกกระลอก

“เขาพูดแบบนี้มันหมายความว่ายังไง”

สัญชาตญาณบางอย่างบอกเธอว่า ความรู้สึกของเธอและท่าทีของ
รติศ สมควรที่จะถูกปล่อยทิ้งเอาไว้ ไม่ควรที่เธอจะใส่ใจค้นหาเหตุผล

แม้จะบอกตัวเองเช่นนั้น แต่คำคืนนี้ วิราภานต์สับสนเกินกว่าจะ
นอนหลับผื่นดีดังที่รติศอวยพร กว่าหญิงสาวจะหลับสนิทได้จริงๆ ก็ปา

เข้าไปเกือบรุ่งสาง

โดยที่เธอก็ไม่รู้ว่่า ที่ห้องริมสุดถัดไปจากห้องนอนของเธอห้อง
ที่สอง ใครบางคนก็นอนพลิกไปพลิกมาเกือบจะค่อนคืนเช่นเดียวกัน

4

ร่องรอยอารยธรรม

แม่เจ้าของบ้านจะอนุญาตให้วีรกาหนัดนอนตื่นสายได้เนื่องจาก การเดินทางไกล แต่เพราะอากาศแสนบริสุทธิ์จากบานหน้าต่างที่เปิดเพื่อ รับลมโดยไม่ต้องพึ่งเครื่องปรับอากาศอย่างบ้านเรือนในเมืองหลวง ทำให้ เธอรู้สึกตัวตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า หญิงสาวรีบตัวตมัดผ้าห่มออกจากตัวแล้ว วางเท้าลงบนพื้นพรมหน้าเตียงไม้สีเสათที่มีมานสีขาวยโปร่งบังเอาไว้ จากนั้น ก็สาวเท้าเดินตรงไปยังบานหน้าต่างที่มุมห้องด้านหนึ่ง

ห้องฟ้าปรากฏแสงสีส้มรำไร พร้อมกับสายลมพัดเอื่อยวูบเข้ามา ด้านใน จนทำให้ชุดนอนบางๆ สีขาวของเธอไม่อาจต้านทานลมหนาวนั้น ได้ หญิงสาวห่อไหล่เข้าหากัน หากไม่คิดผลจากมุมที่เธอกำลังชื่นชม ธรรมชาติในยามเช้า เสียงนกร้องดังแว่ว เปิดรอยยิ้มสดใสจากหญิงสาว ชาวกรุงที่เพิ่งมาเยือนดินแดนทางใต้เป็นครั้งแรกในชีวิต ภาพทิวเขาสูง สลับซับซ้อน ทิวไม้ลดหลั่นไปไกลๆ แม้แต่ต้นไม้ในอาณาบริเวณเรือน หลังนี้ที่เติบโตใหญ่ให้ร่มเงา บ่งบอกว่าได้รับการดูแลจากเจ้าของบ้านเป็นอย่างดี ดอกจำปีสีขาวยส่งกลิ่นหอมข้างบานหน้าต่าง ยิ่งก่อให้เกิดความรู้สึกสดชื่น สวยงาม

ท้ายที่สุด วีรกาหนัดยอมละสายตาทิ้งจากทิวทัศน์ตรงหน้ากลับไปมายัง หัวเตียง เพื่อคว้ากระเป๋าถือ และสาวเท้าเร็วๆ กลับไปที่หน้าต่าง อีกครั้ง

“วิวสวยขนาดนี้จะอดใจไม่ถ่ายได้ยังไง ขอเก็บภาพหน่อยนะเจ้านกน้อย” เธอเงยหน้าแหงนกล้องไปยังนกกระจิบคู่หนึ่งที่เกี่ยวข้องอยู่บนปลายยอดกิ่งจำปี ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าตลอดเมื่อวานปลาสนนาการจนหมดสิ้น

หญิงสาวถ่ายรูปจนคุ้รักก็อีกหลายรูปจนมันพากันบินลับหายไปจากกิ่งจำปี เธอจึงจับภาพที่มันบินโฉบเคียงกันออกไปสู่โลกกว้างยามเช้าท่ามกลางแสงสีส้มของดวงตะวันที่ค่อยๆ สาดแสงแรงกล้าขึ้นทุกที

“นี่เป็นการมาทำงานที่คุ้มมากจริงๆ” หญิงสาวกดชัตเตอร์อีกสองสามครั้ง เมื่อเห็นว่าแดดแรงขึ้นจึงสาวเท้ากลับไปยังเตียงนอนแล้วลงมือเก็บที่นอน เปิดกระเป๋าเสื้อผ้า แล้วตรงเข้าห้องน้ำไปอย่างอารมณ์ดี

เกือบเจ็ดโมง แหกของบ้านก็เดินลงมายังห้องโถงใหญ่ ตรงไปยังห้องนั่งเล่นเล็กที่ใช้เป็นสถานที่รับประทานอาหารเมื่อคืน เมื่อไม่พบใครจึงเดินเสียงออกมาแล้วตรงเข้าไปในครัว แน่ใจว่าป้านี้เพ็ญคงกำลังเตรียมอาหารเช้าอยู่เป็นแน่

หญิงสาวเดินเข้าไปไม่ทันถึงห้องครัว ก็ได้พบกับเพ็ญที่เดินตรงมาจากห้องโถงใหญ่หน้าบ้านเสียก่อน

“คุณกานต์ตื่นแล้วหรือคะ หิวหรือยัง แม่ยังไม่ได้ตั้งโต๊ะเลย เพราะนายหัวบอกว่าจะวันนี้จะลงมาสายๆ น้อย เพราะเมื่อวานเดินทางกันมาทั้งวัน ให้ตั้งโต๊ะสักแปดโมง นี้ก็เลยยังไม่ได้เริ่มทำอะไรเลยคะ” เสียงร้องทักดังมาแต่ไกล ก่อนจะส่งชั้นเงินที่อยู่ในมือให้เด็กสาวที่เดินตามหลังมาด้วยกันรับไปถือแล้วล้วงหน้าตรงเข้าไปในครัว

“บอสนอกกานต์อย่างนั้นเหมือนกันคะ แต่ที่นี้อากาศดีมาก กานต์เลยตื่นเช้าขึ้นมาสูดอากาศ ถ่ายรูปจนเพลิน ก็เลยลงมาด้านล่างคะ คุณน้ำไปตักบาตรมาหรือคะ” หญิงสาวถาม เพราะเห็นถาดเงินในมือเด็กสาวที่ถือเข้าไปในครัว

“คะ แม่ไปตักบาตรมา ที่นี้พระจะมาบิณฑบาตทุกเช้าตอนหกโมง

ครึ่ง แม่พาเด็กๆ ออกไปตากทุกวัน เวียนวันละคน” เพ็ญเล่าด้วยรอยยิ้ม

“ยังงั้นหรือคะ ดิฉันค่ะ พຽງนี้่กานต์ขอลงมาตักบาตรด้วยคน นะคะ อยู่ที่บ้านกานต์ไม่ค่อยได้ตามแม่ไปตักบาตรเท่าไรเพราะต้องไป เรียนค่ะ จบออกมาก็ไปต่อที่มิลานเลย นานๆ ที่ถึงจะมีโอกาสได้ไปวัดไทย ที่ไหน มีช่วงที่กลับมาจากมิลานนั้นแหละค่ะได้พักสองอาทิตย์ เลยมีเวลา พาแม่ไปตระเวนทำบุญ” เธอเล่าด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข

“เอาสิคะ ถ้าคุณกานต์ไม่เหนื่อย” เพ็ญอนุญาตด้วยสายตาชื่นชม เอ็นดู ที่เด็กรุ่นใหม่จบเมืองนอกเมืองนายังมีจิตใจใฝ่อยู่กับการทำบุญ ตักบาตร

“คุณน่าจะเรียกกานต์ว่าคุณเลยคะ เรียกชื่อเล่นของกานต์เลยๆ ก็พอ กานต์เป็นแค่พนักงานของ Jim คนหนึ่งเท่านั้นเอง แต่คุณน่าจะถึงผู้ใหญ่น่าสำคัญที่เลี้ยงบอสมมา”

ถ้อยคำที่วิพากษณ์ทำให้ความสำคัญกับเพ็ญ นั้นยิ่งทำให้ความ นิยมในตัวหญิงสาวคนนี้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ถ้าอย่างนั้นแม่จะเรียกหนูว่าหนูกานต์ แล้วหนูก็เรียกแม่ว่าแม่ เหมือนกับนายหัวดีไหมคะ” ข้อเสนขอของเพ็ญทำให้หญิงสาวครวญ ลุก ขมวดคิ้ว เธอไม่แน่ใจว่าสิ่งที่หญิงสูงวัยต้องการจะดีสำหรับเธอด้วยหรือ เปล่า แล้วดิศจะคิดอย่างไรกับเรื่องนี้

เขาจะคิดว่าเธอกล้าตีตนเสมอเขาหรือไม่

“แม่เอ็นดูหนูเหมือนลูกเหมือนหลาน อีกอย่าง แม่ก็ไม่มีลูกสาวกับ เขาสักคน ถ้ามีเด็กสาวที่น่ารักๆ อย่างหนูกานต์มาเรียกว่าแม่ แม่คงจะมีความสุขมาก” เพ็ญให้เหตุผลที่คนฟังยากจะปฏิเสธ

“ก็ได้ค่ะ แม่เพ็ญ”

“ดีมากจ๊ะ ว่าแต่หนูหิวหรือยัง จะหาอะไรทานรองท้องก่อนรับ อาหารเช้าพร้อมนายหัวไหมจ๊ะ”

“กานต์ยังไม่หิวเลยคะ ว่าแต่ในครัวมีอะไรให้กานต์ช่วยหรือเปล่า

คะ” หญิงสาวเสนอตัวอย่างยินดี เพราะรู้สึกถูกชะตากับเพ็ญมากเป็นพิเศษที่ให้ความเอ็นดูเธอ

“วันนี้แม่ทำต้มข้าวลิ้นฟเป็นอาหารเช้าคะ นายหัวไม่ได้ชิมฝีมือแม่นานแล้ว รับรองว่าร้านไหนๆ ก็ไม่สู้ฝีมือแม่ได้หรอกคะ เด็กๆ คงทยอยนั่งอยู่ แม่ว่าจะไปทำข้าวต้มกึ่งหม้อเล็กๆ เห็นว่าวันนี้จะพากันออกไปข้างนอก จะได้อยู่ที่ห้องมากขึ้น”

“ออกไปข้างนอกหรือคะ บอสไม่เห็นบอกกานต์เลย แม่เพ็ญทราบไหมคะว่าไปที่ไหน” วิจารณ์ถาม

“แม่ไม่ทราบหรอกคะ นายหัวไม่ได้บอกไว้ เดี่ยวหนูกานต์คงต้องไปถามนายหัวเอง”

“ถ้าอย่างนั้น ตอนนี้นำกานต์ไปช่วยทำข้าวต้มกึ่งหม้อคะ กานต์อยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ” หญิงสาวอาสาอีกครั้ง

“เดี๋ยวก็ต้องออกไปทำงานแล้วนะคะ จะเหนื่อยเสียเปล่าๆ”

“ไม่หรอกคะ วันนี้ยังไม่เหนื่อย เพราะยังไม่ได้ทำอะไรเลย ช่วงไหนว่างๆ กานต์ขอเข้าไปช่วยในครัวนะคะ แล้วถ้ากานต์เริ่มทำงานเมื่อไหร่ จะไม่มากวนใจแม่เพ็ญเลยคะ” เธอรับปากแข็งขัน

“เอาอย่างนั้นก็ได้คะ”

“แต่กานต์ทำอาหารไม่เก่งนะคะ เคยแต่เป็นลูกมือหยิบจับ แล้วก็เป็นคนล้างให้แม่เท่านั้นเอง” วิจารณ์ออกตัว

“ดีเลยคะ ถ้าอย่างนั้นถ้าว่างจากงานมาหาแม่คะ แม่จะหัดให้ทำอาหารง่ายๆ ที่เป็นของโปรดนายหัวคะ” เพ็ญขยิบตาแล้วชวนให้น่าเข้าไปในครัว

“ของโปรดบอส ทำไม่ต้องของโปรดบอสด้วยคะ แม่เพ็ญคงจะรักบอสมาก ถึงได้หายใจเข้าออกเป็นบอสไปเสียหมด” หญิงสาวบ่นพึมพำก่อนจะก้าวเท้าตามผู้สูงวัยเข้าไปในครัวโดยไม่คิดอะไร

แปดโมงตรง โต๊ะอาหารเข้าในห้องนั่งเล่นห้องเล็กก็ตั้งเสริจเรียบ-

ร้อย วิราภานต์ช่วยลำเลียงจานติ่มซำ ขณะที่มะนาวช่วยจัดซอสและจานตั้งบนโต๊ะสามที่ด้วยกัน

“นำทานทั้งนั้นเลยคะ แต่ชุดติ่มซำนี้กานต์ว่าคงไม่มีกระเพาะเหลือไว้ใส่ข้าวต้มกึ่งแฉะๆ ค่ะ” เธอหันไปบอกกับแม่ครัวเอก

“นำทานก็ทานเยอะๆ ค่ะ แต่ต้องเหลือห้องไว้ชิมข้าวต้มกึ่งด้วย เพราะเป็นฝีมือตัวเอง” เพ็ญพูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“ฝีมือกานต์ที่เห็นกันล่ะคะ กานต์เป็นแค่ลูกมือเท่านั้นเอง แม่เพ็ญต่างหากที่เป็นคนปรุง” หญิงสาวแย้ง

ยังไม่ทันที่เพ็ญจะได้เอ่ยตอบ เสียงนุ่มทุ้มของใครบางคนก็ตั้งขึ้นมาเสียก่อน

“หอมมาแต่ไกลอย่างนี้ แม่เพ็ญทำของอร่อยมายั่วผมอีกแน่เลย ใช้ไหมครับเนี่ย”

วิราภานต์ตื่นเต้น ไม่กล้ามองหน้าเจ้านาย รู้สึกแปลกยิ่งกว่าตอนที่เธอได้เห็นหน้าเขาครั้งแรกเสียอีก

“มาแล้วหรอคะ มานั่งเลยคะ วันนี้มีติ่มซำของโปรดนายหัว แถมมีข้าวต้มกึ่งที่หนูกานต์ตื่นขึ้นมาช่วยแม่ทำด้วยนะคะ” เพ็ญโฆษณาเสร็จสรรพ ขณะกู่ลิจูจ้อริงแก้อ้อออกแล้วดึงตัวชายหนุ่มที่เลี้ยงดูมาแต่เล็กแต่น้อยให้นั่งลง จากนั้นก็หันมาจับแขนสาวของบ้านให้นั่งลงอีกคน เสิร์ฟกาแฟให้ชายหนุ่มและน้ำส้มสำหรับวิราภานต์และตัวเอง

ติ่มซำของเพ็ญอร่อยอย่างที่ได้บอก แต่วิราภานต์จะเจริญอาหารมากกว่านี้ถ้าไม่ติดกับความรู้สึกบางอย่างที่ก่อกรนหัวใจ เป็นความรู้สึกที่เธอไม่เข้าใจและรู้สึกกลัวในเวลาเดียวกัน ในขณะที่รติศกลับดูเจริญอาหารมากเป็นพิเศษ เธอยิ้มเมื่อเขาตักฮะเก๋าไปเป็นช่งที่สาม ในขณะที่ของอย่างอื่นเขามิไปอย่างละช่งเท่านั้นเอง

ถ้าจะมีคนรู้จักผู้ชายคนนี้ก็คงหนีไม่พ้นผู้หญิงที่เลี้ยงดูเขามาคนนี้นี่เอง เพ็ญพูดเอาไว้ไม่มีผิดว่ารติศจะต้องกินฮะเก๋าไม่น้อยกว่าสามช่ง

“อ้าว อิมแล้วหรือคะนายหัว” เพ็ญถามเมื่อเห็นรติวางล้อมในมือ

“ผมอยากจะชิมข้าวต้มด้วยนะครับ ถ้ากินเต็มชามจนเต็มพุง ไม่มีที่ว่างให้ข้าวต้มแล้วแม่เพ็ญจะน้อยใจขึ้นมา คราวนี้ผมอดทานของอร่อยละยุ่งเลย” รติพูดพร้อมกับรอยยิ้มที่อาจทำให้สาว ๆ ทั้งเมืองตาพร่าได้

วิราภานต์ถือโอกาสวางล้อมเมื่อชิมเต็มชามครบทุกอย่าง ยอมรับว่านี่เป็นต้มช้ำที่อร่อยที่สุดเท่าที่เธอเคยกินมาเลยก็เดียว

“มะนาวตักข้าวต้มให้นายหัวกับหนูกานต์เร็ว” ผู้อาวุโสสุดหันไปสั่งเด็กที่ยืนคอยอยู่มุมห้อง ซึ่งฝ่ายนั้นก็รีบทำตามแต่โดยดี

“ข้าวต้มกึ่งนี้อร่อยมากเป็นพิเศษนะครับแม่เพ็ญ”

คำชมของรติทำให้แม่แ่มของเขายิ้มว่า “แม้ว่าแม่ก็ทำเหมือนกัน ทุกครั้งนะคะ สงสัยส่วนที่ทำให้อร่อยเป็นพิเศษจะเป็นเพราะฝีมือของหนูกานต์จริงมั้ยจ๊ะ” เพ็ญตั้งข้อสันนิษฐาน ก่อนจะหันมองมายังหญิงสาวที่นั่งรับประทานข้าวต้มของตัวเองไปเสียบๆ

“ไม่หรอกคะ กานต์ไม่ได้ทำอะไรเลย เป็นลูกมือเท่านั้นเอง” เธอตอบอายๆ รู้สึกได้ว่าเพ็ญจงใจล้อเธอเล่น ไม่แน่ใจว่าคำชมของเจ้านายจริงเท็จเพียงใด

“แต่ฉันคิดว่าอาจจะจริงอย่างที่แม่เพ็ญบอกนะ” คำเปรยของชายหนุ่มที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ทำให้หญิงสาวพูดไม่ออกเอาเสียเลย

วิราภานต์ก้มหน้ารับประทานข้าวต้มกึ่งไปเสียบๆ แม่จะรู้สึกขึ้นมาบ้างว่าข้าวต้มกึ่งชามนี้ก็อร่อยเป็นพิเศษอยู่เหมือนกัน

“ทำไมถึงพากานต์มาที่นี่ละคะ” วิราภานต์เปิดปากถาม เมื่อรติขับรถเข้ามาจอดที่ลานจอดรถของวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร ซึ่งเธอสังเกตเห็นจากป้ายชื่อด้านหลังของตัววัดและปัลลียอดพระเจดีย์ธาตุสี่ทออร่ามที่สังเกตเห็นมาแต่ไกล

“มานครฯ ถ้ามาไม่ถึงวัดพระมหาธาตุก็แสดงว่ายังไม่ถึงนครฯ

นะลิ” เขาหันมาตอบสั้นๆ ตามเคย

“ไหนดว่าวันนี้เราจะมาทำงานกันไงคะ”

“นี่แหละ ส่วนหนึ่งของงานในวันนี้”

รติศตอบแค่นั้น ก่อนจะเปิดประตูรถออกไป จากนั้นเดินนำหญิงสาวไปตามทางเดินที่ปูลาดด้วยอิฐตัวหนอน ทุกย่างก้าวทอดข้า ไม่รีบเร่ง รวากับอยู่ในภาวะสำรวม ทำให้วิรากานต์ไม่กล้าเอ่ยปากถามคำใด ได้แต่เดินเคียงข้างกันไปเสียๆ

เมื่อผลึกความสงสัยออกจากใจ ความเงียบสงบของบริเวณโดยรอบของสถานที่อันบริสุทธิ์ทำให้จิตใจของวิรากานต์พลอยเบิกบานไปด้วย หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองปลียอดสีทองอร่ามขององค์พระบรมธาตุเจดีย์พนมมือขึ้นหว่างอกแล้วยกขึ้นจดหน้าผาก เกิดความสงบและความอบอุ่นวาบขึ้นในจิตใจ ปลอดภัยและมีความสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต

หญิงสาวยืนสงบนิ่งอยู่อย่างนั้น สรรพสิ่งรอบกายนำเธอออกห่างจากความวุ่นวายทั้งหมดทั้งปวง อะไรบางอย่างกระซิบเตือนให้เธอคุ่นเคยอย่างประหลาด เธออาจจะเคยมาที่นี่เมื่อนานมาแล้ว วันนี้จึงได้มีวาสนากลับมาอีกครั้งก็เป็นได้

วิรากานต์สงบจิตใจ เอ่ยขออนุญาตเก็บภาพเป็นที่ระลึก เมื่อลดมือลงก็มีสายลมอ่อนๆ พัดมาสัมผัสผิวกายจนรู้สึกได้ หญิงสาวคลี่รอยยิ้ม ก่อนจะยกกล้องขึ้นเก็บภาพสูงสุดของปลียอดสีทองสุกปลั่งขององค์พระบรมธาตุเจดีย์ ที่เรีองรองด้วยหัวใจศรัทธาอันแรงกล้า

“มีเรื่องเล่าว่า ความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งขององค์พระบรมธาตุคู่ม่านคู่มืองนคร นอกจากความงดงามและคุณค่าแห่งศิลปะโบราณสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สืบทอดกันมานานแล้ว ในยามที่แสงจากพระอาทิตย์ฉาบลงมาต่ององค์พระบรมธาตุเจดีย์ให้เรีองรองสุกปลั่งไปด้วยสีทองอร่ามนั้น แมแต่เงายังมียอมทาบทอดตกต้องผืนดินเป็นที่น่าอัศจรรย์นัก” รติศเปรยขึ้น เมื่อเห็นคนข้างกายยกกล้องประจำตัวขึ้นถ่ายภาพองค์

พระบรมธาตุเจดีย์ศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเขารพศรัทธา

“บอสพูดจริงหรือคะ มันจะเป็นไปได้อย่างไรกันที่องค์พระธาตุจะไว้เรา” คำถามพร้อมกับสีหน้าและแววตาค้นหาของวิราภานต์ เรียกรอยยิ้มจากผู้เล่าได้มากพอสมควร ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เธอจะสงสัยเช่นนั้น เพราะเป็นเรื่องที่น่าพาให้หลายคนยอมเดินทางมาพิสูจน์กันถึงที่

“เดี๋ยวหลังจากที่เราขึ้นไปกราบด้านบนแล้ว ผมจะพาคุณตระเวนเก็บภาพให้ทั่วทุกมุมรอบองค์พระบรมธาตุเจดีย์เลยเอาใหม่” รติคยืนยิ้มด้วยคำพูดและแววตาที่บ่งบอกว่าไม่ใช่เรื่องล้อเล่น

“กานต์ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันจะเป็นไปได้จริงๆ แต่เราจะมีเวลามากขนาดนั้นเลยหรือคะ อาจจะต้องใช้เวลาทั้งวันเพื่อรอให้แสงอาทิตย์ตกตรงปลายยอดแล้วส่งกระบอกลงมา” หญิงสาวพิมพ์พาดขณะเงยหน้าขึ้นไปมองปลียอดสีทองอร่ามนั้นอีกครั้ง เพิ่มความศรัทธาในหัวใจมากขึ้นไปอีกโดยไม่รู้ตัว

“มันเป็นเรื่องที่ทำให้หลายคนอยากจะมาพิสูจน์ คนเก่าแก่มือเรื่องเล่าสืบต่อมาว่า ถ้าหากวันใดมีคนเห็นเงาจากองค์พระธาตุตกต้องผืนดินทางทิศใด แสดงว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นทางทิศนั้น ดังนั้นผู้คนจึงภาวนาให้ไม่มีใครเห็นเงาตกจากองค์พระบรมธาตุเจดีย์จะเป็นการดีที่สุด” เขายิ้มมากขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าที่งึ้งของหญิงสาวร่วมทริป รอยยิ้มที่เปิดเผยมากขึ้นนั้นเองที่ทำให้วิราภานต์เอะใจ

“สรุปว่ามันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าคะ บอสทำหน้าที่แปลกๆ” หญิงสาวถามอย่างไม่ไว้ใจ

“ถ้าอยากจะรู้คำตอบก็ต้องตามฉันมา” รติคเดินนำไปข้างหน้าปล่อยให้หญิงสาวก้าวเท้าตามไปเสียบๆ แต่เมื่อเห็นวิราภานต์หันไปถ่ายภาพมณฑปที่ตั้งบนเนินสูง เขาก็อธิบายเสียงเรียกว่า

“ภายในมณฑปนั้นเป็นที่ประดิษฐานของรอยพระพุทธรูปบาทจำลองสลักอยู่บนแผ่นศิลา สร้างในสมัยรัชกาลที่ 5 ส่วนภายในซุ้มใกล้บันได

ทางขึ้นสู่รอยพระพุทธรูปเป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธรูปหินทราย
สมัยศรีวิชัย ปางภาคปรกองค์หนึ่ง เรียกกันว่าพระบุญมาก มีความ
ศักดิ์สิทธิ์มาก ผู้คนที่ศรัทธาจะมาขอบุตรและโชคลาภอยู่เสมอ” เขาพนม-
มือขึ้น

“อยากขึ้นไปกราบไหม” เจ้าของเสียงอ่อนโยนเอ่ยถาม

“ค่ะ” เธอตอบรับง่าย ๆ เรียกรอยยิ้มจากคนข้างกายได้อีกครั้ง

“ขึ้นไปกราบองค์พระบรมธาตุเจดีย์ก่อนก็แล้วกัน ขากลับเดี๋ยวจะ
พามาแวะกราบ” ชายหนุ่มสรุ่ยง่าย ๆ ก่อนจะพาเธอเดินฝ่าเปลวแดดที่
เริ่มแรงขึ้นทุกขณะไปยังประตูทางเข้า

วัดิตมาหยุดอยู่หน้ารูปหล่อชายหญิงมีฉัตรทองคำบัง จากลักษณะ
เครื่องทรง วิรากันต์คาดได้ไม่ยากว่าน่าจะเป็นเครื่องทรงของกษัตริย์หรือ
เชื้อพระวงศ์

“แดดยังไม่แรงมาก เอรอดตรงนี้ก่อนนะ ฉันจะไปซื้อดอกไม้รูป
เทียนมาให้” รติศเดินไปที่ซุ้มขายดอกไม้ ปล่อยให้คนรอได้แต่เก็บความ
สงสัยเอาไว้ในใจ หากทำอะไรไม่ได้มากนอกจากพนมมือไหว้แล้วเอ่ยขอ
อนุญาตถ่ายรูปเก็บเป็นที่ระลึก

เมื่อหญิงสาวลดกล้องลง จึงได้รู้ว่าชายหนุ่มกลับมายืนเคียงข้าง
เธอเช่นเดิม เขาส่งดอกไม้รูปเทียนให้เธอหนึ่งชุด ในมือของเขายังมีดอกไม้
รูปเทียนอยู่อีกหลายชุด แสดงว่าน่าจะมีอีกหลายจุดที่ต้องสักการบูชา
ภายในบริเวณวัดแห่งนี้

“นี่คือเจ้าฟ้าหญิงเหมชาลาและเจ้าชายทนต์กุมาร ผู้อัญเชิญ
พระบรมสารีริกธาตุคือพระทันตธาตุส่วนพระเขี้ยวแก้วเมืองช้ายมา
ประดิษฐาน ณ หาดทรายแก้ว ซึ่งก็คือที่ตั้งเมืองนครศรีธรรมราชใน
ปัจจุบัน” ชายหนุ่มอธิบายเรียบเรียง เขาเห็นดวงตาของหญิงสาวข้างกาย
จ้องมองทั้งสองพระองค์ด้วยความชื่นชม

“เราเข้าไปด้านในกันเถอะ แดดเริ่มจะแรงแล้ว อยู่ตรงนี้นานๆ

เดี๋ยวจะเป็นลมแดด” รติศเดินนำหญิงสาวเข้าสู่ประตูทางเข้าในเขตพระราชวัง

“ขอต้อนรับสู่พระอารามหลวงชั้นเอกชินดิกรมหาวิหาร ตอนนี่เรากำลังจะเข้าไปนมัสการพระบรมธาตุเจดีย์ หรืออีกชื่อหนึ่งก็คือ ‘พระธาตุทองคำ’ ตามลักษณะเด่นของส่วนปลายยอดพระเจดีย์ที่สร้างด้วยทองคำแท้เรียกว่าปลียอด สูงถึงหกวาหนึ่งศอก พระบรมธาตุเจดีย์ที่เราเห็นเป็นทรงลังกาหรือระฆังคว่ำ ซึ่งถูกบูรณะใหม่ ครอบพระเจดีย์องค์เดิมที่เป็นศิลปะแบบศรีวิชัย หลายคนเชื่อว่ามีส่วนคล้ายพระบรมธาตุไชยา” รติศอธิบาย ก่อนจะเดินนำไปยังสถานที่จุดธูปเทียน

“อธิษฐานให้ดีนะ แล้วคำขอของเธอจะเป็นจริง” เขาพูดเมื่อเห็นว่าหญิงสาวจุดเทียนและธูปจากตะเกียงน้ำมันเรียบร้อยแล้ว จากนั้นจึงเป็นฝ่ายนั่งลงกล่าวคำบูชาองค์พระบรมธาตุเจดีย์ เมื่อหันไปหาหญิงสาวที่นั่งเคียงข้างกัน ก็พบว่าเธอกำลังหลับตาอธิษฐานอย่างตั้งใจ ชายหนุ่มหยิบกลองของเธอขึ้นมาเก็บภาพเอาไว้

เมื่อวิรากานต์งยหน้าลืมตาขึ้นมาพบกับสายตาของเจ้าหน้าที่กำลังจ้องมองมา ก็เกิดความรู้สึกแปลกๆ เช่นกัน

“ขออะไรนานเชียว” รติศถามโดยไม่ใส่ใจคำตอบมากนัก เมื่อเห็นอีกฝ่ายเอาแต่อมยิ้ม จึงลุกขึ้นยืนและจุดธูปของเธอขึ้น

“เดี๋ยวค่ะบอส แล้วดอกไม้ล่ะคะ”

“ดอกไม้สำหรับถวายใน ‘พระวิหารมหาภิเนษกรรม’ หรือที่เรียกกันติดปากว่า ‘วิหารพระทรงม้า’ ด้านในจะมีบันไดทางขึ้นสู่ลานประทักษิณเพื่อสักการะพระเจดีย์ธาตุด้านบน เรารับไปกันเถอะ ก่อนที่คนจะเยอะ” คราวนี้เขาเดินนำไปโดยที่ไม่ได้ปล่อยมือเธอ

ขณะนั้นเองก็มีขบวนแห่ผ้าขึ้นธาตุผ่านเข้ามา รติศคิดว่าคงมีบุคคลสำคัญมาที่นี้จึงได้มีการแห่ผ้าขึ้นเป็นกรณีพิเศษเพื่อห่มผ้าพระบรมพุทธรูปพระบรมธาตุเจดีย์ จึงรีบจุดธูปมือหญิงสาวให้เข้าไปได้ร่มผ้าเหลือง

ผืนยาวที่มีผู้คนต่อแถวกันยกขึ้นเหนือศีรษะนั้นด้วย วิราภานต์ได้แต่ทำตามด้วยความตื่นตาตื่นใจ ภูบหนึ่งเธอรู้สึกขนลุกขึ้นอย่างประหลาดอีกครั้ง

“ประเพณีสำคัญของการมานมัสการพระบรมธาตุเจดีย์คือการห่มผ้าพระภุมบูชาพระบรมธาตุเจดีย์ เรียกพิธีนี้ว่า ‘แห่ผ้าขึ้นธาตุ’ ซึ่งจะจัดขึ้นทุกวันมาฆบูชาและวันวิสาขบูชาของทุกปี แล้วก็นางานเทศกาลสารทเดือนสิบ โดยในวันแรกจะมีพิธีและขบวนแห่ผ้าพระภุมขึ้นห่มองค์พระบรมธาตุเจดีย์ เปลี่ยนผ้าผืนเก่าเป็นผืนใหม่ ฉะนั้นเป็นประจำเกือบทุกปีในงานเดือนสิบ เพราะคุณแม่เคยมาขอลูกจากองค์พระบรมธาตุเจดีย์จากงานนี้”

คำพูดของชายหนุ่มทำให้คนที่กำลังตื่นตากับขบวนแห่ผ้าตาโตยิ่งขึ้นไปอีก

“นี่บอกพูดจริงหรือคะ ถ้าอย่างนั้นบอสก็...”

“ใช่ แม่บอกเสมอว่าฉันเป็นลูกพระธาตุ ท่านเคยมาขอพรเอาไว้ และที่ท่านเชื่ออย่างสนิทใจก็เพราะความสามารถพิเศษของฉันบางอย่างที่ท่านเคยขอเอาไว้ ซึ่งมันผิดแผกจากคนในตระกูลที่ไม่เคยมีใครทำได้เลย จะเรียกว่าฉันมีความสามารถพิเศษนี้เพียงคนเดียวในตระกูลก็เป็นได้ มันเลยยิ่งทำให้ท่านมีความศรัทธามากขึ้น ถ้าเธออยากจะขอลูกบอกนะ ฉันจะพามาเอง”

รติศปีตประโยคด้วยคำพูดที่ทำให้คนฟังไบหน้าแดงช้ำน ผิดลักษณะของผู้หญิงที่ผ่านการเล่าเรียนเมืองนอกและมีความมั่นใจค่อนข้างสูงไปมาก

วิราภานต์ผินไบหน้าหลบดวงตาคู่คมออกไปนอกผืนผ้าสี่เหลี่ยมซึ่งปกคลุมอยู่เหนือศีรษะ ไม่อยากจะทำกับเขาให้เข้าตัวไปมากกว่านี้ กิริยานั้นเรียกรอยยิ้มที่มุมปากจากคนตัวโตได้อีกครั้ง หนุ่มสาวสองคนใช้มือข้างหนึ่งจับผืนผ้า ส่วนอีกมือหนึ่งนั้นเกาะกุมกันไม่ยอมปล่อย

เดินตามขบวนแห่ไปด้านหน้าด้วยความรู้สึกฝลิดานในหัวใจ

ขบวนแห่ผ้าขึ้นสู่บันไดพญานาคที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ลั่นตามลำดับขั้น เพื่อคุ้มครองและเฝ้าประตูทางขึ้นสู่องค์พระบรมธาตุเจดีย์ด้านบน คนตัวโตกุมมือเธอไม่ยอมปล่อย เดินนำไปข้างหน้า หันมากระซิบบอกก่อนจะหันกลับไป “สำรวมใจให้สงบแล้วไปเวียนประทักษิณด้วยกัน เดี่ยวเสร็จแล้วฉันค่อยลงมาอธิบายให้เธอฟัง ตอนนั้นจะเก็บภาพด้วยก็ได้”

ทำไมเธอถึงไม่ขัดขึ้น ปล่อยให้เขาจับยึดมืออยู่อย่างนี้ แคมยังอุ่นวาบขึ้นในหัวใจ

วิราภานต์ตั้งสติและนำตัวเองกลับไปสู่ความสงบได้อีกครั้ง ก้าวเดินตามคนข้างหน้าไปอย่างมั่นคง ปลดปล่อยความว้าวุ่นภายในใจทิ้งไป ระลึกถึงแต่องค์พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง

เวลาผ่านไปจนเวียนประทักษิณครบสามรอบ ขบวนแห่ผ้าก็หยุดลง พร้อมกับการนำผ้าขึ้นไปผูกกรอบองค์พระธาตุ รดิวางผ้าในมือลงแล้ว ก้มลงกราบ วิราภานต์ทำตามชายหนุ่มในทันที และเมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็ส่งเหรียญเหรียญหนึ่งให้แก่เธอ

“อธิษฐานแล้วโยนเหรียญขึ้นไปด้านบน ถ้าเหรียญไม่ตกลงมา และขึ้นไปชั้นสูงเท่าไร คำอธิษฐานของเธอก็จะเป็นจริง และสัมฤทธิ์ผลมากขึ้นเท่านั้น” รดิวักมือให้หญิงสาวหยิบเหรียญ

“ขอให้ความอบอุ่นนี้คงอยู่เสมอ ไม่จางหายไปไหน” หญิงสาวพนมมือขึ้น แล้วเอ่ยคำอธิษฐานในใจ

เหรียญลอยขึ้นสู่ด้านบนตามแรงโยนของผู้เป็นเจ้าของ รดิวักถ่ายภาพขณะที่เหรียญกำลังลอยสูงขึ้นไปตกด้านบนชั้นพักองค์พระบรมธาตุเจดีย์

“คำอธิษฐานของเธอเป็นจริงแล้ว” คำพูดยืนยันของชายหนุ่มทำให้วิราภานต์อมยิ้ม

“ยิ้มอย่างนี้บอกได้ไหมว่าขออะไร แต่เธอคงจะไม่อยากบอกเพราะกลัวว่ามันจะไม่เป็นจริงใช่ไหม” เขาพูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็น

สีหน้าของอีกฝ่าย

“ตามฉันมาทางนี้ดีกว่า” ชายหนุ่มชวนอีกครั้ง ก่อนจะเดินนำย้อนกลับไปที่ทางเดิม ผ่านประตูทางขึ้นมาบนลานประทักษิณรอบองค์พระเจดีย์

“ตรงนี่คือจุดที่ตรงกับประตูทางเข้าของวัด ซึ่งเป็นทิศที่ตรงกับพระราหูประจำอยู่” ชายหนุ่มอธิบายพร้อมกับล้วงมือเข้าไปในถุงผ้าใบเล็กที่ถือติดมือมาตั้งแต่ลงจากรถ แล้วหยิบระฆังทองกับระฆังเงินใบน้อยขึ้นมาถือเอาไว้ จากนั้นก็หยิบใบโพลงให้เธอพร้อมกับปากกา

“เขียนชื่อของเธอลงไปสิ”

วิรากานต์ทำตามอย่างว่าง่าย เพราะเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีราวสำหรับแขวนระฆังใบเล็ก ที่มีแขวนอยู่ก่อนหน้าบ้างประปราย

“คนที่นี้จะนำระฆังมาถวายองค์พระบรมธาตุเจดีย์เพื่อเป็นสิริมงคล” รติศอธิบาย ก่อนจะเขียนชื่อของตัวเองลงไปต่อท้ายจากชื่อของเธอ

“เอ๊ะ ทำไมต้องเขียนชื่อเอาไว้ด้วยกันล่ะคะ” หญิงสาวทักท้วง แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

“มาทำบุญด้วยกัน ก็ต้องเขียนคู่กันสิ เพื่อชาติหน้าจะได้เจอกันอีกไง”

วิรากานต์ผินหน้าหนี เพราะไม่อาจสู้ประกายตาของอีกฝ่ายได้ จึงเดินเลี่ยงออกไป พร้อมกับหยิบกล่องคืนจากเจ้านายหนุ่มไปด้วย ทำทิวณถ่ายรูปเก็บภาพบรรยากาศรอบองค์พระบรมธาตุเจดีย์ ทั้งที่ใจเต้นรัวหัวน้ไหวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

นี่เธอเป็นอะไรไปเสียแล้ว

